

FLOORTJE
ZWIGTMAN

Kersenbloed

DE FONTEIN

Floortje Zwigtmán

Kersenbloed

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2011 Floortje Zwigman
Voor deze uitgave:
© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagafbeelding: Imagebank
Omslagontwerp: Brigitte Slangen
Grafische verzorging: Hans Gordijn

Schijnbewegingen kwam tot stand met een werkbeurs van de Stichting
Fonds voor de Letteren.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 8728 5

NUR285, 300

Elm College, Groot-Brittannië 17 juni 1880

De nacht was stil en donker toen Vincent Farley wakker schrok uit een droom die hij zich niet wilde herinneren.

Hij staarde voor zich uit tot de donkere voorwerpen om hem heen hun vertrouwde vorm terugkregen: de bedden op de zolderslaapzaal van Elm College.

Daar stond het bed waar Lionel Johanson geslapen had. Het was leeg. De lakens waren van de matras gehaald. Lionels cricketpet hing er al lang niet meer.

In het bed daarnaast sliep Emmett Morris, een vierdejaars voor wie Vincent ooit bang was geweest. Nu was Emmett bang voor hem, en eigenlijk voor alles en iedereen.

Vincent liet zijn blik langs alle lege bedden gaan. Dat van Blake Benedict en dat van Robin Delany, dat van Tim Holden die door zijn vader van school was gehaald.

Ze waren allemaal weg. Weggelopen, weggestuurd of

weggehaald. Door hun ouders of door de dood. Of door iets wat Vincent pas begrepen had toen het te laat was. Een schim die de jongens Pan genoemd hadden.

Het laatste lege bed stond naast dat van Vincent. Daar had Harold geslapen. Tot die nacht na de prijsuitreiking, toen alles veranderd was.

Vincent trok de deken over zijn hoofd. De zolderslaapzaal van Elm was veiliger dan hij ooit was geweest. Er klonk geen heimelijk gefluister meer, of vreemde muziek van ver, uit de bossen. Je hoefde niet meer bang te zijn wakker geschud te worden door een vreemde hand.

Vincent vroeg zich af waarom hij toch niet kon slapen.

Waarom was het erger om eenzaam te zijn dan bang?

I

De Goede Herder

Het licht van een late lentedag viel door de glas-in-loodramen van de kapel op de hoofden van de leerlingen van Elm College.

Vanuit de hoogte daalde het stof van eeuwen Geloof en Geleerdheid op hen neer. De stem van dominee Evans zoemde in hun oren als een slaapdronken bij.

Op de derde rij achteraan sloeg Vincent Farley zijn ogen op naar de Goede Herder die vanuit zijn hoge glas-in-loodraam glimlachend op hem neerkeek. Het was het vriendelijkste gezicht van heel Elm. Op dat van Harold na misschien...

Harold Chaisty was de eerste vriend die Vincent op zijn nieuwe school gemaakt had. En de enige vriend die hem zo hardnekkig tegen zijn been mocht porren als hij nu deed.

'Wat?' fluisterde Vincent zo hard als hij durfde.

Een uitgescheurde tijdschriftpagina werd over zijn gebedenboek geschoven. Vincent herkende Sylvester, de jonge detective, het vervolgverhaal uit de jongenskrant die Harold altijd las.

'Niet doen!' Vincent wilde best weten hoe het verhaal verder ging, maar stel dat ze vandaag — juist vandaag — betrappt zouden worden en de hele middag strafregels zouden moeten schrijven, terwijl de anderen...

Harolds knie, de puntigste knie die Vincent kende, bleef vasthoudend tegen de zijne porren. Vincent keek op naar de kansel, waar dominee Evans preekte over zijn favoriete onderwerp: de overprikkeling van de jonge geest. De bank van de leraren was in een diepe, knikkebollende rust verzonken. Niemand lette op de twee jongens op de derde rij achteraan.

Vincent trok het papier voorzichtig onder Harolds hand vandaan en spreidde het uit op zijn dij, in een vlek kersenrood licht.

Twee jongens bogen hun hoofden naar elkaar toe en lazen, dominee Evans preekte over het lichaam als tempel van de ziel, en er was niemand die hen zag.

'Waar blijft die sukkel van een Delany?' Tim spuugde op zijn kam en trok hem door zijn stugge, zwarte haren. 'Als hij weer eens te laat is, ga ik niet op 'm wachten.'

De eerstejaars van de zolderslaapkamer hadden zich verzameld om Tims bed, een opgewonden groepje jongens, met een uitnodiging op zak.

'Ik heb hem na de lunch met Blake Benedict mee zien gaan,' zei Vincent. Hij zat op Tims rode beddensprei en poetste zijn schoenen met zijn zakdoek.

'Die komt vanmiddag niet meer opdagen,' concludeerde Tim en gooide zijn kam op de sprei. 'Aan mij zou Benedict niet zo'n gemakkelijke hebben. Ik zou 'm vertellen dat hij z'n eigen strafregels kon schrijven.'

'Ja hoor, Tim. Tuurlijk. Dat ga jij tegen 'n zesdeklusser vertellen!' • Harold, al helemaal gekamd en gepoetst, lachte spottend. 'Benedict heeft je onder aan de trap liggen nog voor je "nee" kunt zeggen.'

Vincent viel zijn vriend niet bij, maar wist dat hij gelijk had. Blake Benedict was een breedgeschouderde bullebak die eerstejaars die niet bang genoeg voor hem waren, van de bovenste tree van de trap af duwde. Maar vreemd genoeg was er één eerstejaars die door Benedict heel anders behandeld werd: Robin Delany.

Als Robin in de buurt was, gedroeg Blake zich bijna als een aardige jongen en dat maakte Vincent ongerust.

'Moeten we hen niet gaan zoeken?' vroeg hij aan Tim. 'Robin heeft ook een uitnodiging gehad en als hij niet komt, krijgt hij vast op z'n donder.'

Tim zweeg en Vincent begreep dat hij iets verkeerd had gezegd. Te braaf zijn was een doodzonde op Elm. Ondanks het feit dat hij in de afgelopen maanden veel had bijgeleerd, bleef hij fouten maken. Hij hoopte dat deze fout niet afgestraft zou worden met een dag zwijgen of een andere vreselijke straf die vrienden konden bedenken.

'Als iemand ernaar vraagt, zeggen we wel dat hij ziek is. Dan krijgt niemand problemen.'

Vincent glimlachte dankbaar naar Harold, die in kleermakerszit naast hem op bed zat. Elkaar helpen, dat was wat echte vrienden deden.

'Ik weet waar ze heen zijn,' zei Harold, zonder op te kijken van de korst op zijn knie die hij aan het loskrabben was. 'Ze zijn naar het bos. Voor een wandeling.'

Vanaf het pad naar de docentenkamers kon je het bos aan de voet van de heuvel zien liggen, achter de gazons en de cricketvelden. Elm College lag midden in de bossen. Dat

betekende dat elk uitstapje, of het nu naar de snoepwinkel in het dorp of naar de rivier was, door Elms Wood voerde.

Vincent stelde zich voor dat Blake en Robin naar de rivier waren gegaan en daar op de brug stonden te vissen. Hij probeerde het te geloven, zodat ongerustheid zijn middag niet zou bederven.

Daarvoor was de gelegenheid te bijzonder. Hoe vaak kwam het voor dat drie eerstejaars uitgenodigd werden om thee te drinken bij de leraar Grieks?

En dan niet zomaar een leraar Grieks.

Claude Husher was niet te vergelijken met de muf ruikende oude mannen die op Elm lesgaven. Hij was een held.

Hij speelde rugby met de jongens, terwijl de andere leraren hoogstens op een stram sukkeldrafje naar hun lokaal draafden, als ze te laat waren voor een les.

Maar dat was niet eens de belangrijkste reden waarom de eerste-, tweede-, derde-, vierde-, vijfde- en — toegegeven — zelfs de zesdeklassers hem bewonderden.

Hushers zongebleeke haar, brede schouders en gebruinde huid getuigden van de avonturen die hij beleefd had vóór hij naar Elm gekomen was.

Onder de brandende zon van Griekenland had hij naar

schatten gezocht. Munten en marmeren godenbeelden, bedolven onder het puin van oude tempels, olielampen uit de dodenstad van Delphi en haarspelden versierd met een gouden cicade.

Als de eerstejaars tijdens zijn les stil geweest waren (dat waren ze) en hard hadden gewerkt (dat hadden ze), vertelde Husher het laatste kwartier over zijn vondsten. Maar niemand had ze ooit gezien.

Vincent, Harold en Tim zouden de eersten zijn.

II

De duistere god

Voor Vincent, die zich een lerarenkamer nooit anders had voorgesteld dan een oord van verschrikking en stokslagen, was de zitkamer van meester Husher een openbaring. Hij zat er op de sofa als een echte gast en liet zich thee inschenken door Hushers bediende.

Behalve Vincents vrienden had Husher nog twee vierdejaars en een ware schoolheld uitgenodigd. In de stoel tegenover Vincent zat Lionel Johanson, zesdejaars bloed en lid van het cricketteam van Elm dat vorig jaar het schoolkampioenschap had gewonnen. Heel Elm was het erover eens dat Lionel niet minder dan een halfgod was. Vincent had een hekel aan hem, maar vertelde de reden daarvoor aan niemand.

Naast Lionels theekopje lagen de Griekse munten die zijn leraar hem als eerste liet bekijken.

'Gevonden in de schatkamer van een tempel,' vertelde Husher. 'De Grieken offerden geld aan Zeus, Nemesis, Apollo of een van hun andere goden.'

Lionel bekeek één munt tussen duim en wijsvinger.

'Die Oude Grieken moeten binnen de kortste keren platzak geweest zijn, meneer, met zoveel goden om geld aan te offeren.'

Alleen een zesdejaars kon zoiets tegen een leraar zeggen.

Husher lachte. 'O, maar ze schonken ook andere zaken. Kleine bronzen beeldjes bijvoorbeeld.'

'Zoals dat daar?' vroeg Tim.

Hij stond op zijn tenen om iets te kunnen zien wat boven in Hushers vitrinekast stond.

Vincent kon niets meer ontdekken dan een onduidelijk, dreigend donker voorwerp.

Husher volgde Tims wijzende vinger.

Ja, inderdaad!

Hij pakte het beeldje van de bovenste plank van de kast.

'En wie denken jullie dat dit is?'

In zijn hand hield hij een beeldje dat leek te kronkelen als een gevangen diertje. Het had menselijke handen, maar bokkenpoten, en hoortjes op zijn hoofd.

'Het is de duivel,' zei Vincent.

Lionel zuchtte om zoveel eerstejaarsdomheid.

'Het is Pan,' zei hij.

Pan... Vincent ging de rij goden na die hij uit zijn hoofd had moeten leren. Niemand van hen had zulke grof behaarde dijen of zo'n wreed, spottend lachje om zijn mond.

'Wie is Pan?' vroeg Harold.

'Pan! Ah, de grote god Pan!'

Husher zette het beeldje op tafel neer. Vincent zag dat het zelfs geen lendendoek droeg. Uit zijn onderrug groeide een korte, parmantige geitenstaart, uit zijn onderbuik iets waar Vincent niet naar keek.

'Pan, zo wordt verteld, was de zoon van de god Hermes en een nimf. Bij zijn geboorte zou zijn moeder zo geschrokken zijn van zijn ongewone uiterlijk, dat ze het kind in de steek liet.'

'Nou, geen wonder,' zei Lionel, die het beeldje met een schuin hoofd bekeek. 'Het is een lelijke donder.'

'Pan is de god van de wildernis,' antwoordde Husher. 'Van de bokken en de schapen. Van de rotsen, de bronnen en de wouden. Overal waar de wildernis begint, daar is Pan.'

'Ook in ons bos?' vroeg Emmett Morris, een van de

uitgenodigde vierdejaars. Hij keek door het raam naar Elms eigen wildernis, die begon achter de gazons en de rozenstruiken.

'Als ik een Oude Griek zou zijn, zou ik zeggen: ja, Pan is overal. Pan is Al. Maar de Romeinen, die in sommige dingen verstandiger waren dan de Grieken, beweren dat Pan dood is. En misschien is dat maar beter ook.'

'Waarom?' vroeg Nathaniel Walker, de andere vierdejaars.

'Wel, hoe zou jij het vinden als er plotseling een wezen uit de struiken zou springen dat zowel bok als man was, en een god bovendien?' Husher raspte met zijn duim door zijn blonde baard. 'Een god met de macht mens en dier zo bang te maken dat ze hun verstand verliezen.'

'Vandaar: pan-iek,' merkte Lionel half spottend op.

'Juist! De spijker op de kop! Pan is de vader van de paniek. Wie te dicht in zijn buurt komt, verliest zijn verstand. Zelfs al ziet hij de god niet.'

'Hoe kan dat?' vroeg Vincent, die door de vragen van de ouderejaars weer wat moed had gekregen. Niet elke vraag was dom.

'Ah! Dat is het mysterie. De macht van de god. Maar ik denk dat -ik een deel van dat mysterie kan verklaren. Zijn jullie wel eens wakker geschrokken van een geluid in de

nacht, waarvan je niet wist wat het was of waar het vandaan kwam?'

De jongens gluurden naar elkaar om te zien wie zo stom zou zijn dat toe te geven. Zelfs eerstejaars hoorden niet bang te zijn in het donker.

'Nee? Dan misschien heel vroeger, in de kinderkamer. Ik herinner me dat ik als kleuter onder de dekens lag te rillen van angst, omdat er een vogel in de schoorsteen was gevlogen. Ik wist niet dat het een vogel was en stelde me de gruwelijkste monsters voor: van reusachtige vleermuizen tot heksen die me kwamen opeten.'

Vincent lachte. Dit was wat Husher tot zo'n fijne leraar maakte: hij kon menselijk zijn en toch een held blijven.

'En zo is het volgens mij ook met mensen die Pans aanwezigheid voelen. Ze weten niet waar ze bang voor zijn, maar voelen wel dat het iets beestachtigs en gevaarlijks is. Het is het onbekende dat we het meest vrezen. En terecht, want Pan is een gevaar voor alle nimfen en herders in het veld. Wie door Pan wordt opgejaagd, overleeft het niet.'

'Jee, meneer, je zou zeggen dat u zelf in die ouwe bok gelooft!' lachte Lionel. 'Wilt u ons voor hem waarschuwen?'

'Nee, niet voor hem...' Husher keek de zesdejaars met een ernstige, onderzoekende blik aan. 'De grote god Pan is dood, jongeheer Johanson. Wij kunnen ons veilig in het bos wagen

en dat is maar goed ook, want daar hebben we werk te doen.'

Hij zette het beeldje terug op de bovenste plank en verzamelde de munten in zijn hand.

'Wat zouden jullie ervan zeggen zélf op zoek te gaan naar schatten?'

III

De slaapzaal

Het vrije uur in de leerlingenkamer was voorbij en de jongens maakten zich op hun slaapzalen klaar voor de nacht.

Vincent Farley had zijn nachthemd over zijn hoofd gegoooid en stond op het punt zijn grote verdwijntruc op te voeren. De truc die hem veilig onder zijn dekens zou brengen. Het lukte hem meestal zich onopvallend aan de gesprekken te onttrekken, maar vanavond zat het er niet in.

'We hebben Robin nog niet over vanmiddag verteld!' riep Tim.

Robin had het avondmaal doorgebracht in een afwezige, dromerige stilte. Nu zat hij met een zwaar en slaperig hoofd in de vensterbank, niet erg geïnteresseerd in wat hij gemist.

'We gaan naar schatten zoeken in Elms Wood!'

'Resten van een Romeinse villa.'

'Husher heeft ons gevraagd om mee te helpen.'

'Met opgraven.'

'Volgende week zaterdag gaan we voor het eerst.'

'Stel je voor dat wij ook goud vinden!'

'Husher laat ons vast een deel houden. Wedden? Husher wel.'

'En hij vroeg speciaal — speciaal — of jij volgende keer ook mee wilde komen, Robin.'

'Leuk...' zei Robin mat. Hij zat in de vensterbank, maar leek zo ver weg als het bos in de avondschemering.

Vincent vroeg zich af of hij de enige op de slaapzaal was die dit opviel of dat de rest besloten had er niets van te zeggen. Zelfs Lionel, die hij op de gang met Benedict had zien smoezen, hield zijn mond. Deze stilte zat Vincent meer dwars dan de grappen over Benedict en Robin die de afgelopen weken de ronde hadden gedaan. De dingen waarover gezwezen moest worden, waren de ergste.

De gesprekken over goudschatten maakten plaats voor steeds langere stiltes en Vincent zag kans onder de dekens te glippen. Hij zuchtte opgelucht, omdat het hem weer gelukt was onopgemerkt te verdwijnen. Onder een laag dekens die roken naar je eigen slaap-lucht, kon je vergeten dat je sliep op een zaal vol bedden en jongens. Dan was het bijna net als

thuis. Bijna behaaglijk. Bijna veilig.

Vincent liet zijn hoofd op zijn kussen zakken, maar sloot zijn ogen nog niet. Eerst moesten Harold en hij elkaar 'goedenacht' gewenst hebben.

Hij keek naar de jongen in het bed naast hem. Harold's ogen waren net zichtbaar boven het beddengoed. Nu waren ze gesloten, maar straks, als de lichten waren gedoofd, zouden ze opengaan en glimmen als twee nachtlampjes.

Dan zou eerst Vincent 'welterusten' zeggen en daarna Harold en dan zouden ze allebei, op een onverklaarbare manier gerustgesteld, kunnen gaan slapen.

Deze avond zei Harold niet alleen 'Welterusten, Vincent', maar ook 'Welterusten, Robin'. Vincent hoorde Robin onder zijn dekens draaien en het duurde even voor er een antwoord kwam. Toen het kwam, klonk het schor en gesmoord als een snik: 'Trusten, jongens'. Vincent lag die nacht voor het eerst sinds weken wakker, luisterend naar elk geluid dat uit Robins bed kwam.

Acht maanden eerder

De eerste weken op Elm was Vincent zelden voor

middernacht in slaap gevallen. De heimwee had hem wakker gehouden, knagend en zeurend als honger. Maar toen was hij tenminste nog niet bang geweest.

De nacht dat hij Lionel en Emmett had betrapt, was dat veranderd.

Half slapend had hij hen eerst gehoord. Ze hadden gefluisterd, alsof ze een geheimpje hadden, en iemand – volgens Vincent was het Lionel – had gelachen. Daarna waren die andere geluiden begonnen.

Vincent had zijn ogen opengedaan en aanvankelijk alleen maar donker gezien, en toen iets wits.

Eerst had hij gedacht dat hij geesten zag. Twee jongens, bleek als het maanlicht, die alleen maar leken op de Lionel Johanson en Emmett Morris die hij kende van het cricketveld en de ontbijt tafel. Die Lionel en Emmett juichten als iemand een goede bal sloeg en aten pap met suiker. Ze deden gewone, vertrouwde dingen. De Lionel en Emmett van die nacht waren anders. Ze deden iets wat Vincent niet begreep, al wist hij zeker dat het verboden was, en leken er niet mee op te kunnen houden.

Dat laatste had Vincent bang gemaakt. Kon er iets bestaan wat je niet wilde en toch deed? Dat was eng. Alsof je gehypnotiseerd werd door handen.

Dat wil ik niet, had Vincent gedacht, dat mag niemand ooit met me doen.

Hij had zijn deken over zijn hoofd willen trekken, om te doen alsof hij er niet was, maar die beweging was door Lionel gezien. Hij schoot overeind, zijn ogen vol woede en schrik.

In twee rellen was hij bij Vincents bed geweest, zo dichtbij dat Vincent de warmte kon voelen die van zijn huid afkwam. Hij rook naar zweet, naar man.

Vincent had nooit gedacht dat hij zo bang zou kunnen zijn voor een lichaam. Banger dan voor een pistool of voor een mes.

'Ga je ons verraden, garnaal?' Lionels gezicht was vlak bij het zijne geweest. 'Want als jij ons verraadt, kom ik op een nacht bij jou in bed. Heb je dat begrepen?'

Vincent had enkel geknikt. De angst had zijn keel dichtgeknepen. Hij had genoeg begrepen om te zwijgen, genoeg om bang te zijn. En bang zou hij voortaan elke nacht zijn.

IV

Het bos

De zon die opkwam boven de bomen van Elms Wood beloofde Vincent een gouden dag. Met een stoere spade op zijn schouder volgde hij Husher, aan het hoofd van een optocht van jongens met spaden, schoppen, snoeischaren en zagen. In een tas droeg hij het gereedschap bij zich dat hem extra belangrijk maakte: zijn schetsboek en grafietstift.

Van elke vondst moest een tekening gemaakt worden. En omdat Vincent beter kon tekenen dan wie ook, was hij aangewezen als de kunstenaar van de groep.

Lionel en Emmett volgden in de achterhoede, mopperend dat ze hun vrije zaterdagmiddag moesten doorbrengen met een docent.

Je zou zeggen dat we niet beter zijn dan die stomme schapen,' gromde Emmett tegen Lionel. 'Ze zetten ons in een weiland en daar moeten we maar tevreden mee zijn.'

Behalve door bossen was Elm omgeven door groene heuvels. Daar graasden kuddes schapen, onopgemerkt door de jongens die hen elke dag voorbij renden, op weg naar de cricketvelden.

De enige keer dat de school de schapen had opgemerkt, was toen Benedict ze ter gelegenheid van een belangrijke cricketwedstrijd in geel-groene sjerpen had gehuld, de huiskleuren van Pine, het Huis waar Benedict en Vincent bij hoorden.

'We zouden Pan hier best kunnen gebruiken om die suffe beesten eens flink aan het schrikken te maken,' zei Lionel, zo luid dat Husher het wel moest horen, 'Zou ze goeddoen.'

Husher grinnikte. 'Pas maar op met wat je wenst, jongheer Johanson! Dit is het uur waarop Pan zijn middagslaap houdt en wee de sterveling die hem daarbij stoort! De Griekse herders durfden tijdens het middaguur niet op hun fluiten te spelen uit angst voor zijn woede.'

'Ja, maar die waren zeker ook bang in het donker, hè meneer?' vroeg Lionel. 'Net als u vroeger.'

'Voor de Grieken was het midden van de dag het spookuur, niet middernacht,' antwoordde Husher geïrriteerd. 'Als je dat nog niet weet, wat heb je dan de afgelopen jaren in de Griekse les gedaan?'

Lionel mompelde 'sorry, meneer', maar zodra Husher zich

omgedraaid had fluisterde hij Emmett een ander antwoord in het oor. Ze schoten allebei in de lach.

Vincent versnelde zijn pas en ging dichterbij zijn leraar lopen.

Husher sloeg een pad in dat leidde naar een opening in de haag van ligusters en wilde rozen die onder de bomen groeide. Onder de middagzon ademde het bos geuren uit. Vincent rook de zoete geur waarmee de liguster insecten lokte, het lichte damesparfum van de roos, de zware, bijna mannelijke geur van mos en vochtige boomstammen en de muffe, altijd aanwezige geur van vergane bladeren.

De jongens volgden hun leraar het bos in. In de schaduw onder de bomen hing een benauwde, klamme warmte die je deed zweten. Vincent kon zich voorstellen dat je, als je een god met een dikke geitenvacht was, even een dutje ging doen. Met zijn schilders-oog kon hij Pan opgerold tussen de varens zien liggen. Voor even, tot het beeld zich opsplijste in een boomstronk, een mierennest en een kluwen klimop.

'Waar kijk je naar?' vroeg Harold, die over Vincents schouder in de schaduw tuurde.

'Niets.'

Vincent draaide zijn hoofd weg en zag vanuit zijn ooghoek de afzonderlijke vormen opnieuw één worden.

Hier kon hij met Harold over praten, over die fantasie van hem. Maat niet waar de anderen bij waren.

'We zijn er,' kondigde Husher aan. 'Dit is de plek.'

Ze waren aangekomen bij een kleine, verwilderde bosweide, waar de lucht trilde van de insectenvleugels. Tussen het lange gras waren zaailingen van beuken, hazelaars en eiken opgeschoten. Een konijn vluchtte weg in de struiken. In de schaduw van de jonge bomen ontdekte Vincent nesten platgelegd gras, alsof hier ook grotere dieren kwamen.

Husher plantte zijn spade in de grond als een landeigenaar.

'Volgens de geschiedenisboeken zou in dit bos ooit de villa van een Romeins legerofficier hebben gestaan. En ik geloof dat het hier was. De afgelopen jaren hebben jongens op deze plek stenen en potscherven gevonden.'

'Wij ook,' zei Robin, die in zijn slobberige werkmanskleren op een dwerg leek. 'Wij hebben hier vorige zondag een scherf gevonden.'

Hij graaide een stukje aardewerk uit de zak van zijn broek.

'Ik mocht het van hem houden,' zei hij blozend.

Hij heeft iets van hem gekregen, iets wat hij zelfs in die oude kleren bij zich draagt, dacht Vincent. In zijn verbeelding zag hij Robin en Benedict in het hoge gras liggen, Benedicts rug bloot en gekromd, zoals die van Lionel geweest was,

tijdens die nacht dat hij hem en Emmett had betrapt. Hij haatte hem, Benedict. En Lionel. Hij haatte hen allebei.

Husher bestudeerde Robins potscherf. 'Niet Romeins, dat is zeker. Vrij recent, zou ik zelfs zeggen... Het spijt me, beste jongen, maar het ding is zo goed als waardeloos.'

Daarna begon hij de taken te verdelen. Een sip kijkende Robin werd ingedeeld bij Tim. Zij moesten de winterranken lostrekken die zich om de lage begroeiing hadden gewonden.

Johanson, Walker en Morris, jullie kappen die jonge bomen. Farley en Chaisty, jullie voeren de takken af. We moeten het terrein eerst schoonmaken voor we kunnen gaan graven.'

De jongens gingen aan de slag. Vincent ontdekte dat hij het werk leuk vond. Sjouwen met takken en stammen was dan wel werk voor tuinmannen en arbeiders, maar een zoon van een rijke vader genoot er ook van om zich eens stoer en sterk te voelen. Hij en Harold werkten als trekpaarden. Lionel, Emmett en Nathaniel deden het rustiger aan en mopperden vooral.

'Romeinse villa, m'n neus!' snoof Lionel toen Husher Tim en Robin aan het helpen was. 'Hij weet dat dit onze plek is en daarom laat hij ons de boel omploegen.'

'Denk je dat hij... dingen weet?' vroeg Emmett, zijn stem luid van schrik.

'Sst!'

'Maar hoe kan dat?' ging Emmett zachter verder. 'Hij is nog maar net op school, Lionel, en...'

'Hij is anders dan de andere leraren. Ik dacht eerst dat hij wel aardig was, maar...'

Lionel zag Vincent kijken en hield abrupt zijn mond. Hij legde een vinger op zijn lippen. Vincent begreep de waarschuwing. Hij wierp zich met Harold op het verslepen van een zware beukenstam.

Tegen het einde van de middag was het grootste deel van de weide ontgonnen. Husher riep de jongens bij zich en deelde sandwiches uit.

'We hebben veel werk verzet. We kunnen straks een proefgeul gaan graven. Jongeheer Johanson, zou jij me willen helpen bij het bepalen van de juiste plaats?'

'Sinds wanneer hebben bloods ook al verstand van archeologie?' fluisterde Harold in Vincents oor.

Vincent haalde zijn schouders op. Husher leidde Lionel naar de andere kant van het veld, waar ze heen en weer liepen zonder een spade in de grond te zetten. Husher praatte en

Lionel gaf antwoord door zijn hoofd te schudden of te knikken. Hij leek — als dat mogelijk was voor een bloed — bang te zijn. Vincent geloofde zijn ogen niet. Lionel die niet wist waar hij moest kijken, die zenuwachtig zijn haar uit zijn ogen veegde en op zijn nagels beet... Het was geweldig.

'Waar denk je dat ze het over hebben?' vroeg Robin. Hij lag onder een verwilderde kersenboom aan de rand van de weide en volgde het tweetal met grote, verschrikte ogen.

'Lionel zal zich wel weer eens in de nesten gewerkt hebben,' zei Vincent vrolijk, maar liet het daarbij omdat Emmett in de buurt was. Die zou alles wat hij zei vast en zeker aan Lionel doorvertellen. Vincent ging naast Harold liggen en deelde de helft van zijn sandwich met hem. Harold hield van ham-kalkoenssandwiches.

'Denk je dat ik hier een fluitje van kan maken?' vroeg Tim aan niemand in het bijzonder. Hij had een afgebroken vliertakje opgepakt.

'Als ik het uithol... en er dan gaatjes in boor...'

'Ik zal je wel laten zien hoe je dat moet doen,' zei Emmett. Hij had ook naar Husher en Lionel zitten kijken, maar draaide zich nu van hen af. Hij haalde een stukje ijzerdraad uit zijn zak en boorde er het merg van het takje mee uit.

'Hé, waarom maak je er geen panfluit van?' vroeg Tim.

'Wat? Pans fluit?'' grapte Emmett.

Iedereen lachte en Vincent lachte mee. Als Lionel er niet bij was, leek dit soort grappen veel onschuldiger.

'Nee, een mu-ziek-in-stru-ment. Ik heb erover gelezen in de bibliotheek...'

'Studiebol!'

'... en daar stond dat Pan een soort herdersfluit heeft van allemaal aan elkaar gebonden rietstengels. Kleine en steeds grotere. Zo.' Tim tekende het in de lucht, een schuin aflopende lijn. 'En 's avonds speelt hij erop, in de bossen.'

Vincent was verrast door de plotselinge interesse van zijn vriend voor de Griekse mythologie. Als je populair wilde zijn op Elm, moest je wat schoolwerk betrof nooit meer dan het noodzakelijke doen. Een boek lezen waar je niet eens een overhoring over kreeg, dat deden alleen saaie boekenwormen.

En waarom Pan?

Wie wilde er nu meer weten over Pan?

'Wil je een panfluit?' vroeg Nathaniel aan Tim. 'Ik maak een panfluit voor je.'

'Hoe ga je dat doen?' vroeg Emmett. 'Er groeit geen riet hier.'

'Ik loop wel naar de rivier.'

'Husher kan elk moment terug zijn. Dat haal je niet.'

'Dan gebruik ik wel iets anders.' Nathaniel zocht in het gras naar geschikt materiaal. Om de een of andere reden wilde hij met alle geweld een panfluit voor Tim maken. 'Aha, hiermee moet het lukken.'

Nathaniel strekte zijn hand uit naar een plant met een lange, paarsgevlekte stengel en schermen kleine witte bloempjes.

'Dat zou ik niet doen als ik jou was, jongeheer Walker.'

Husher en Lionel waren teruggekeerd. Lionel stond met hangend hoofd achter zijn onderwijzer, bijna verborgen achter diens brede rug.

'Dollekervel, Walker: giftig! Het verhaal gaat dat de filosoof Socrates een aftreksel van dollekervel moest drinken toen hij ter dood veroordeeld was.'

'Waarom?' vroeg Tim.

'Hij ontkende het bestaan van de goden en zondigde daarmee tegen alles wat de Oude Grieken heilig was. Daarom moest hij sterven. Wel!' Husher klapte in zijn handen. 'Het spijt me dat we jullie zo lang hebben laten wachten, Johanson en ik, maar het duurde even voor we het eens waren. Nietwaar, Lionel?'

Lionels gezicht kreeg een pijnlijke uitdrukking, alsof de vraag een subtiële vorm van marteling was.

Ja, meneer,' zei hij schor.

'Vertel dan maar eens waar we het eerst gaan graven.'

Die middag vonden de jongens niets meer dan een paar potscherven die volgens Husher 'eind zeventiende eeuw, niet bijzonder waardevol' waren. Toch stopte Robin ze in zijn zak om ze aan Benedict te geven. Tim en Harold, die nog steeds hoopten op goud, begonnen aan het graven van een tweede geul, maar Lionel gooide zijn schop neer en ging languit in de avondzon liggen. Zelfs in het rode zonlicht zag zijn gezicht doodsbleek.

V

Halfgoden sterven niet

Toen Lionels lichaam in de rivier werd gevonden, zat de school aan het avondeten en praatte over andere dingen dan de afwezigheid van Lionel Johanson.

Natuurlijk, het was opgevallen dat hij niet op zijn plaats aan de zesdejaartafel zat, maar niemand maakte zich daar zorgen over. Waarschijnlijk was hij ziek, zwak, misselijk of doodgewoon te laat.

Zelfs toen het Hoofd binnenkwam en de prefecten van de vier Huizen van tafel haalde, trok niemand de conclusie: er is iets gebeurd met Lionel.

Wie eenmaal het zesde jaar had bereikt, was zo goed als onkwetsbaar, een halfgod.

En halfgoden sterven niet.

Tijdens het avondgebed in de kapel zeiden de leraren niets, uit angst dat het verdriet van de hele, verzamelde school uit de hand zou lopen. Ze kozen het vrije uur daarna, dat elk Huis doorbracht in de eigen leerlingenkamer.

Het Hoofd, dominee Evans, de leraren en de prefecten trokken in een droefgeestige optocht door de school, van Huis naar Huis. Pine, waar Lionels bed voortaan leeg zou blijven, werd als eerste bezocht.

Vincent en Harold, die samen een leunstoel hadden bemachtigd en daar een rozijnencake-van-thuis deelden, schoten overeind toen het Hoofd binnenkwam.

'Ga zitten, ga zitten,' zei het Hoofd met een vriendelijk, vermoeid lachje. 'Ga zitten en wees stil, jongens. Ik heb jullie een bijzonder droevige mededeling te doen.'

Emmett Morris legde als eerste het verband tussen Lionels afwezigheid en de woorden van het Hoofd. Hij duwde zijn knokkels in zijn mond om een kreet te smoren. En met hem begreep het hele Huis het.

'Ik moet jullie tot mijn verdriet mededelen dat jullie medeleerling Lionel Johanson...' Het Hoofd kuchte.'... dat ons aller Lionel een ongeluk heeft gehad en daarbij tragisch om het leven is gekomen.'

Het Huis bleef stil, alsof het wachtte op het binnendragen van Lionels lichaam als bewijs. Lionel Johanson,

cricketcaptain, held, die vanmiddag tijdens de lunch nog onsterfelijk had geleken... Hoe kon hij dood zijn?

Vincent zocht het gezicht van Claude Husher tussen de leraren om een bevestiging te krijgen. Zijn leraar gaf een kort, bijna onzichtbaar knikje.

'Wat is er gebeurd, meneer?' hoorde Vincent zichzelf tot zijn verbazing vragen. Hij was anders nooit de eerste die sprak.

'Hij is in de rivier gevallen. Hij is verdronken,' antwoordde het Hoofd.

'Wat?' zei Nathaniel. 'Wat?'

Deze ongeloofwaardige mededeling — alsof Lionel kon verdrinken! — maakte een eind aan de stilte. Pine House vond zijn stem terug.

'Maar hij kan zwemmen! Als een otter!'

'Wat moest hij bij de rivier?'

'Ik geloof het niet. Ik gelóóf het niet!'

'Wel... hij zal van de brug gedoken zijn en zijn hoofd verwond hebben,' verzon het Hoofd in lichte paniek. Was dit niet hoe school-opstanden begonnen?

'Laten we samen bidden voor de ziel van de jonge Johanson,' schoot dominee Evans hem te hulp. 'Goede Vader

in de Hemel...'

Gevouwen handen en gesloten ogen maakten een eind aan het dreigende oproer. Jongens bogen hun hoofden, beten op hun lip en zochten troost bij een levende hand of schouder. Emmett begon te snikken toen dominee Evans troost vroeg voor 'hen die vandaag een klasgenoot, een schoolkameraad of, meer dan dat, een vriend hebben verloren'.

Meer tranen volgden. Vincent en Harold baden met ineengestrengelde handen. Het onbegrijpelijke was waar, anders zou de dominee zich niet tot God de Vader hebben gewend. Je vertelde geen leugens aan God de Vader.

Vincent voelde tranen in zijn ogen prikken, al waren het geen tranen voor Lionel Johanson.

Het waren tranen van berouw, omdat een vreselijke wens op mysterieuze wijze in vervulling was gegaan.

Met het uitdraaien van de gaslampen daalde er die avond geen rust over de zolderslaapzaal. Jongens kropen bij elkaar in fluisterende groepjes op bedden of vormden indianencirkels op de vloer.

Vincent, Harold en Robin hadden zich verzameld op Tims bed als drenkelingen op een klein vlot.

In de harde maar geordende wereld van Elm was een

sterfgeval net zo zeldzaam als een leraar zonder bamboestok. Niemand kon geloven dat het werkelijk gebeurd was, opeens, zonder voortekenen, zonder reden.

'Hij kan niet zomaar in de rivier gevallen zijn,' zei Robin. 'Niet hij.'

'Misschien is hij geduwd,' opperde Tim, die ook Sylvester, de jonge detective las.

'Kom nou! Door wie?'

'En als hij nu eens gesprongen is?' vroeg Harold, zo zacht dat hij bijna fluisterde.

Niemand wist wat hij daarop moest zeggen. Iets dergelijks denken was al heiligschennis, het uitspreken was nog erger.

'Er móét iets vreemds gebeurd zijn,' zei Tim met overtuiging, 'Stel dat hij iets gezien heeft bij de rivier, geschrokken is... en gevallen.'

'Wat?' vroeg Harold. 'Wat kan je nou langs onze rivier tegenkomen dat zo griezelig is dat een zesdejaars van schrik in het water valt?'

'Als ze niet weten waarom iemand is doodgegaan, noemen ze het "dood door het verschijnen van God",' zei Tim. 'Dan staat God opeens — wham! — voor je en val je dood neer.'

'Kan dat?' vroeg Robin met grote angstogen.

'Waarom niet? God kan alles, toch?' antwoordde Tim. 'Het gebeurt met slechte mensen. Als iemand iets vreselijks heeft gedaan en denkt dat niemand er iets van weet, dan straft God hem. Ik heb eens een verhaal gelezen over een jongen die een horloge had gestolen en zomaar van de kerktoren afviel.'

Vincent knikte. Hij kende dat soort verhalen. Ze stonden in de boeken van de zondagsschool en voor hij naar Elm kwam, had hij er vast in geloofd. God zag alles en liet geen zonde onbestraft.

'Weten jullie nog wat Husher vertelde toen we aan het graven waren?' vroeg Harold. 'Over die Socrates? Die moest dood omdat hij zei dat er geen goden waren.'

'Lionel geloofde niet in Pan,' vulde Robin hem aan.

'En als je Pan ziet, ga je dood, dat geloofden ze vroeger. Dat heb ik in de bibliotheek gelezen,' zei Tim.

Vincent wilde schreeuwen: Pan bestaat niet. Ik wil niet dat hij bestaat! Maar hetzelfde geloof dat hem ervan weerhield horloges of koekjes te stelen, deed hem die woorden inslikken. Je kon nooit weten. Wie weet bestond er toch wel een god Pan die alles zag en geen ongeloof onbestraft liet.

'Maar als hij nu tóch gesprongen is?' herhaalde Harold en de discussie begon opnieuw, maar met één verschil. In het hoofd van elke jongen had zich een ineengedoken schim met bokkenpoten genesteld die het juiste moment afwachtte om

tevoorschijn te springen.

VI

De bamboestok

De grote god Pan en de geest van Lionel Johanson beheersten Vin-cents dromen en dagen. De machine van Elm draaide door, aangejaagd door de grote klok die lesuren, maaltijden, gebeden en bedtijd aankondigde. Maar in de weken na Lionels dood kwam het steeds vaker voor dat de machine vastliep.

Het begon ermee dat er tijdens het eerste lesuur een herfstblaadjes-storm van briefjes op gang kwam. Vincent hoorde ze aan komen ritselen tijdens Latijn en hoopte dat ze niet voor hem bestemd waren. Het schrijven, doorgeven en ontvangen van briefjes was een halsmisdaad op Elm. De leraren hielden er niet van als er iets voor hen verborgen bleef.

Vincent vestigde zijn blik strak op het bord, waar Simpson,

de leraar Latijn, de verbuigingen van het woord 'dominus' noteerde.

Dominus, domini, domino, kopieerde Vincent in zijn schrift. Dominion, dominë, dominë.

Nee, Robin, ik pak het niet aan. Houd het bij je. Simpson kijkt.

De punt van een scherp geslepen potlood prikte tussen zijn schouderbladen. Vincent deed alsof hij het niet merkte. Hij boog zich over zijn schrift tot Simpson even niet oplette.

Het opgevouwen briefje ging van de ene in de andere jongens-hand, Vincent vouwde het op zijn schoot open en luisterde als een voorbeeldige leerling naar Simpson, tot die zich weer naar het bord keerde.

Het briefje was afkomstig van Tim en was geschreven in het geheimschrift dat hij gebruikte voor zijn lievelingsspelletje: detective spelen. 'Nekijk et naag tfrud re eiw? Laaznekeiz ni ed kijl tgil teh'

Vincent had Tims spelletjes altijd meegespeeld en begreep meteen wat er stond: Het lijk ligt in de ziekenzaal. Wie durft er te gaan kijken?

Dit was geen kinderachtig spelletje, dit was een uitdaging.

Vincent voelde er niets voor om in de ziekenzaal, het domein van de schoolzuster Matrone, een dode jongen te

gaan bezoeken. Maar een uitdaging was een uitdaging. Wie er niet op inging, was een lafaard.

Jongeheer Farley, wilt u de klas mededelen wat voor interessants u daar onder uw bank heeft?'

Simpson stond voor hem met uitgestrekte hand en een sarcastisch lachje om zijn lippen. Op de achterste rijen werd gegrinnikt.

'Kom naar voren en laat eens zien wat u daar hebt, jongeheer Farley.'

Vincent stond op. Vetzet was zinloos. Hij wist wat er zou gebeuren en of hij het zou kunnen verdragen of niet, hij zou het moeten ondergaan.

'Open je hand,' zei Simpson op een kalme toon die erger was dan sarcasme.

Vincent opende zijn linkerhand, die zonder briefje.

'De andere hand.'

Simpson graaide het briefje weg met lange vingers die geoefend waren in graaien, knijpen en slaan. Hij bestudeerde het aandachtig, zonder te laten merken dat hij het niet kon lezen.

'Wie heeft dit geschreven?'

Vincent herinnerde zich de eerste en belangrijkste regel op

Elm: verraad geen vrienden aan de Vijand.

'Ik weet het niet, meneer.'

Langzamer dan het in werkelijkheid gebeurde, zag hij Simpson zijn bamboestok pakken. Hij kende de pijn die zou volgen. In zijn negen maanden op Elm was hij twee keer geslagen en beide keren waren de vernederende tranen vanzelf gekomen. Het maakte niet uit hoe vast hij zich voornam flink te zijn, de stok deed hem dat voornemen in één klap vergeten. De hele klas zou hem zien huilen.

'Houd je handen op,' beval Simpson, 'Nee, Farley, ik zei handen. Allebei.'

De stok kwam neer met een scherpe tik. Links, rechts, swoesj, swoesj. Niet één, niet twee, maar drie keer op elke hand. Op een handpalm die nog gloeide van de pijn van de vorige tik.

Simpsons verbeterd gezicht werd wazig, net als het klaslokaal en de jongens in de schoolbanken. Vincent voelde de tranen warm over zijn wangen stromen. Tranen van pijn en daarna tranen om de tranen, omdat hij zich wéér niet groot had kunnen houden.

'In hemelsnaam, Farley,' zei Simpson minachtend. 'Ga op je plaats zitten en houd op met snotteren als een moederskindje.'

'Moederskindje, moederskindje.' Het woord werd grinnikend langs de achterste rijen gefluisterd.

Moederskindje, dat zou voortaan zijn bijnaam op Elm zijn. Tenzij hij bewees dat hij net zon held kon zijn als Lionel Johanson was geweest.

Hij had geen keus meer: hij zou met Tim naar de ziekenzaal moeten gaan om het Lijk te zien en er iedereen over te vertellen.

VII

De blauwe jongen

'Ze laten niemand bij hem.'

Emmett Morris zat op de grond tegenover de deur van de ziekenzaal, terwijl hij in de klas had moeten zijn. Hij keek de drie eerstejaars die om hem heen stonden niet aan. Tot Vincents verbazing was zijn gezicht net zo betraand en vlekkerig als het zijne. Emmett deed geen moeite om het te verbergen.

'Ik wil hem gewoon nog één keer zien,' zei hij tegen Tim. 'Eén keertje maar. Hij was mijn vriend, snap je, Timmie?'

'Ik kom wél binnen. Wedden?'

Vincent hield hem zijn gestriemde hand voor.

'Ik ga naar binnen en ik vertel jou hoe hij erbij ligt. Akkoord?'

Het brutale, zakelijke voorstel deed Emmett tot Vincents

verrukking rillen. Het had stoer geklonken, echt stoer, en Tim en Harold hadden het gehoord. Zijn handen deden nu al minder pijn.

'Akkoord,' zei Emmett. Hij liet zijn hoofd op zijn borst zakken. 'En zeg hem dat ik van... Nee, zeg maar niets.'

Vincent zat op een stoel in de ziekenzaal en liet Matrone zijn handpalmen zien. Matrones schaduw viel over hem heen. Ze was een enorme vrouw die verbanden aanlegde en scheuren in schooluniformen dichtnaaide met reuzinnenvingers.

'Ik zie geen bloed. Wat zou ik eraan moeten doen? Je zult het wel verdiend hebben, jonheer Farley. Wie zijn billen brandt, moet op de blaren zitten, zeg ik altijd.'

'Maar het doet pijn!' protesteerde Vincent.

'Kunt u er geen zalfje op smeren?' vroeg Tim.

'Zachte heelmeeesters maken stinkende wonden,' zei Matrone, die vol spreekwoorden zat.

'Hij kan zo zijn schoolwerk niet maken,' verzon Harold. 'En hij heeft twee bladzijden vertalingen te doen!'

Matrone leek te aarzelen. Zelfs bij haar ging schoolwerk voor alles.

'Wel... voor deze ene keer... nood breekt wet, nietwaar?'

Ze draaide zich om en beende met zevenmijlspassen naar de medicijnkast.

'Nü!' fluisterde Tim.

De medicijnkast stond aan het andere eind van de ziekenzaal, achter een rij bedden die leeg waren, op het middelste na. Daar, achter een kamerscherm, lag de jongen die nu al een legende was: Lionel Johanson, het Lijk.

Met kloppend hart en knikkende knieën liep Vincent naar het bed toe. Als hij het kamerscherm een stukje opzij zou schuiven, zou hij zijn eerste dode zien.

'Schiet op! Schiet op!' siste Tim.

Vincent strekte zijn hand uit. De vingers trilden. Ook nu weer lukte het hem niet kalm te blijven. De herinnering aan Lionels lichaam, 's nachts in Emmett Morris' bed, levend tot in de kleinste vezel, joeg hem nog steeds angst aan.

'Vlug! We worden gesnapt! Ze komt terug!'

Vincent zag een hand, een slanke jongenshand met dikke aderen en blauwe vingertoppen... Hij zag de mouwen van een zondags pak... Hij zag...

'Terug! Terug! Ze komt.'

De grote voeten van Matrone dreunden over de vloer. De jongens schoten als opgeschrikte konijnen terug naar hun plaats, maar het was al te laat.

'Maak dat je daar wekomt! Wat denken jullie wel, dat die arme jongen een kermisattractie is? De dood verslindt zowel lammeren als schapen, vergeet dat niet!' Matrone had Tim in de kraag gevat en sloeg hem om de oren met de onheilspellendste van haar spreekwoorden. 'Jullie zullen je straf niet ontlopen.'

Maar de jongens dachten niet aan straf, niet van God, Matrone of meester Simpson. Ze wilden slechts één ding weten: 'Heb je hem gezien? Heb je hem gezien?'

'Heb je hem gezien?' vroeg Blake Benedict. Hij liep naast Vincent in de rij jongens die het pad naar de kapel volgde, waar dominee Evans de herdenkingsdienst voor Lionel Johanson zou leiden.

Stiekeme briefjes hadden het nieuws verspreid dat Vincent Farley het Lijk had gezien. Inmiddels was half Pine House op de hoogte en had half Pine House Vincent dezelfde vraag gesteld als Blake.

De eerste keer, bij Emmett, had Vincent nog plezier gehad in het vertellen van zijn leugens, maar nu begon hij zich af te vragen hoe vaak je een leugen kon herhalen voordat God je strafte.

Misschien was het maar beter Blake te vertellen wat hij wérkelijk had gezien: een paar handen, een net pak en een

dichtgenaaide mond, meer niet.

Maar Blake zou met dat antwoord vast niet tevreden zijn. En omdat het even gevaarlijk was een halfgod boos te maken als de echte God in de hemel, vertelde hij opnieuw de leugen: 'Zijn gezicht was helemaal blauw, omdat hij verdronken was, snap je. En zijn ogen... ik denk dat ze geprobeerd hebben ze te sluiten, maar dat ging niet... die stonden wijd open, alsof ze iets vreselijks hadden gezien.'

De afschuw op Emmetts gezicht had hem voldoening geschonken. Eindelijk kon hij wraak nemen voor die nacht dat Lionel en hij hem zo bang gemaakt hadden.

Blake reageerde anders. Hij vloekte en zei iets wat Vincent niet begreep: 'De schoft. De rotschoft!'

Over de hoofden van de jongens voor hem zocht Blake naar de leraren die de stoet aanvoerden. In hun lange, zwarte gewaden waren ze bijna onzichtbaar in de avondschemering.

'Ik zet het hem betaald!'

Blake maakte zich los uit de stoet en ging twee rijen voor Vincent lopen, naast Robin.

De bomen van Elms Wood, die zich verborgen hadden in de schemering, ademden een vlaag rottende bladerlucht uit.

VIII

Muziek in de nacht

Lionel Johanson verliet Elm College voor de laatste keer in een lijkkoets die hem naar de trein bracht — de trein die aan het eind van elk trimester uitgelaten zwaaiende leerlingen naar huis vervoerde.

Voor Lionel was deze laatste reis geen vakantie. Hij lag in zijn kist, met een dichtgenaaide mond en een hoofd zonder gedachten.

De nacht na zijn vertrek begon er in het bos een fluit te spelen.

Opgerold in zijn beddengoed droomde Vincent knusse dromen over thuis. Hij zat aan de kinderkamertafel met zijn verfdoo's en schilderde cowboys en indianen, ridders en jonkvrouwen. Alles wat te ver weg of te lang geleden was om

iets met Elm te maken te hebben. Nana, zijn kindermisje, kwam kijken, boog zich over hem heen en raakte zijn arm aan.

Ze kneep.

Ze fluisterde: 'Vince, Vince!' en toen begreep hij dat het Nana niet was.

Vincent ontwaakte in de werkelijkheid van de zolderslaapzaal waar iemand naast zijn bed stond en in zijn arm kneep.

Hij sloeg de onbekende hand weg.

'Laat me met rust!'

'Ik ben het,' zei een bekende stem gekwetst.

Vincent's hart ging langzamer slaan. Zijn ogen wendden aan het donker.

Ja, het was Harold. Alleen maar Harold.

'Hoor jij het ook?' vroeg hij.

Vincent luisterde. Hij hoorde niets anders dan het jagen van zijn bloed en het snurken van de jongens, en toen toch misschien iets anders, buiten. Hij keek Harold vragend aan.

'Muziek.'

Vincent spande zich in en dacht boven het geruis in zijn oren uit iets te horen. Wilde muziek die van over de groene

heuvels kwam, van tussen de eiken, beuken en iepen van Elms Wood.

'Wat is dat?' vroeg hij.

'Ik weet het niet.'

Harold ging op de rand van Vincents bed zitten en een tijd lang luisterden ze zwijgend. Vincent bedacht dat meester Husher gelijk had: onbekende geluiden waren de engste. De hijgende, aanzwellende muziek bracht zijn hart op hol.

'Het is een fluit, denk je niet?' fluisterde Harold.

Vincent knikte. Het was een fluit. Misschien wel een panfluit, zoals Nathaniel die voor Tim had willen maken.

Niemand van de andere jongens leek iets te horen. Robin had zich diep onder de dekens verstopt en Blake sliep zo vast dat hij niet eens snurkte.

'Ik hoor het al sinds middernacht,' zei Harold. 'Het is... vreemd, hè? En soms denk ik dat het dichterbij komt.'

Hij trok zijn benen tegen zijn borst en legde zijn kin op zijn puntige knieën. Zonder het te hoeven vragen wist Vincent dat zijn vriend bang was.

'Het kan hier niet binnenkomen,' stelde hij hem gerust. Hier boven op de zolderslaapkamer zouden ze veilig moeten zijn. Al was de zolderslaapkamer nooit echt een veilige plek geweest..

Emmett Morris drukte zich in zijn slaap tegen zijn matras en mompelde een naam.

In het maanlicht zag Vincent de blauwe plekken op Harolds lange, magere benen, het resultaat van een afranseling door Blake Benedict vorige week. Vincent beloofde zichzelf dat hij ervoor zou zorgen dat niets of niemand zijn vrienden kwaad zou doen. Hij zou hen beschermen tegen alle gevaren in en buiten Elm.

'We luisteren er niet meer naar,' zei hij, plotseling vastberaden, 't Is niks meer dan een stom geluid. Morgen als het licht is, is het niet eng meer, wedden? We gaan over iets anders praten. De vakantie! Denk je dat je met ons mee mag naar Wales deze vakantie?'

'O ja!' Harold deed een bibberige poging om te lachen. 'Dan gaan we samen vissen, hè?'

Die nacht, fantaserend over wonderbare visvangsten in de rivieren van Wales, was Harold voor het eerst bij hem onder de dekens gekropen. Vincent was onwillekeurig weggeschoven van zijn koude voeten en puntige knieën, maar had toen bedacht dat dit Harold was, Harold die hij vertrouwde.

Al snel voelde het niet vreemd meer om Harold naast hem te hebben. Het voelde zelfs warm en veilig, alsof Harold en

hij de enigen waren op de zolderslaapzaal en de rest er niet toe deed. Ze lagen dicht genoeg bij elkaar om heel zacht te kunnen fluisteren. Harolds adem kriebelde tegen Vincents wang en die adem rook lekker, naar zuurtjes en tandpoeder. De muziek in Elms Wood klonk steeds zachter en steeds verder weg. Vincent, die gedacht had dat hij nooit zou kunnen slapen met iemand naast hem in bed, gaapte en geloofde dat hij bijna, bijna in slaap zou kunnen vallen...

Alsof er een wekker afging, schrokken de twee jongens, precies tegelijk, even voor zonsopgang wakker. De slaapzaal was nog stil en niemand had hen gezien. Het gelach, gejoel en gefluit dat hen anders begroet zou hebben, bleef uit en het eerste dat Vincent deed, was daarvoor een stil dankgebedje uitspreken. Het tweede dat hij deed, was Harold zacht maar vastberaden uit zijn bed duwen. Elk moment konden de jongens wakker worden. Vincent kon de spottende opmerkingen in gedachten al horen. Harold en hij waren niet populair. De jongens waren ook niet bang voor hen, zoals ze voor Lionel en Benedict waren. Niets zou de oudere jongens tegenhouden om hen genadeloos te treiteren. Lionel was ondanks Emmett een held gebleven, maar Vincent en Harold zouden mietjes zijn.

'Schiet op!' siste hij tegen Harold die de tijd nam om zich

uit te rekken. Kon het zijn vriend niet schelen dat ze gezien zouden worden?

Harold struikelde slaapdronken naar zijn eigen bed, sloeg de dekens open en bleef toen als versteend staan.

'Vince! Vince!' fluisterde hij. 'Robin!'

Hij wees naar het bed naast hem. Daar sliep, zo vast alsof hij de hele nacht niet bewogen had, Robin Delany... met in zijn haar een krans van kersenbloesem en klimopbladeren uit Elms Wood...

IX

De nimf

Robin beweerde niet te weten waar de krans vandaan kwam. Hij hield het erop dat iemand een grap met hem had uitgehaald en werd kwaad als de jongens erover doorgingen.

'Heb je de muziek vannacht niet gehoord?' vroeg Vincent toen hij met Robin Hushers klaslokaal binnen ging.

'Muziek? Wat voor muziek?' stoof Robin op. Hij smeed zijn schoolwerk op zijn lessenaar. 'Als je midden in de nacht muziek hoort, moet je je oren laten nakijken, Farley, of dat spul dat tussen je oren zit.'

Dat is iets wat Blake zou zeggen, dacht Vincent, niet Robin. En hij begon voorzichtig te geloven wat hij nooit voor mogelijk had gehouden: dat Robin Blake even graag mocht als Blake Robin.

Sinds Lionels dood had Vincent niet meer van meester Husher gezien dan een paar gebogen schouders onder een zwart gewaad. Niet anders dan de gebogen schouders en zwarte gewaden van de andere leraren. Hun verdriet zat aan de buitenkant: in hun kleren en houding. Wat er in een leraar omging, hoorde je niet te weten.

Daarom begreep ook niemand wat Husher bedoelde toen hij, in plaats van een overhoring te geven, vroeg: 'Wie kan me vertellen wie Syrix was?'

Het bleef stil. De jongens hadden op een proefwerk gerekend. Proefwerken gingen op Elm College altijd door, al zouden de leerlingen zich als lemmingen in de rivier storten.

'Niemand?' vroeg Husher. 'Zelfs u niet, jongeheer Delany?'

Robin had de afgelopen morgen al genoeg vragen te beantwoorden gehad. Hij haalde zijn schouders op, maar herinnerde zich toen dat je een leraar altijd beleefd antwoord moest geven. 'Nee, meneer, ik weet het niet.'

'Ah,' zei Husher koeltjes, alsof Robin hem teleurgesteld had. 'En u, jongeheer Holden?'

Ook Tim moest hem het antwoord schuldig blijven.

'Als jullie de taal van het Klassieke Griekenland willen leren,' zei Husher — 'Dat willen we niét,' mompelde Robin halffluid — 'dan zullen jullie de verhalen moeten kennen. Ze

bevatten wijsheid en ja, zelfs een boodschap.'

Robin gaapte bij het woord 'boodschap'. Vincent wierp hem een boze blik toe. Dat iemand zich in Claude Hushers klas misdroeg, was ongehoord. En dan nog wel Robin! Robin, die tot dan toe de ijverigste leerling van de hele eerste klas was geweest.

Husher liet zich niet afleiden, maar hij sprak wel wat strenger dan anders: 'Syrinx — en vergeet die naam nu niet meer — Syrinx was een nimf die bij de andere nimfen in het wilde Arcadië woonde. Haar huid was wit als sneeuw en haar ziel was al even smetteloos. De zuiverheid van haar lichaam was haar grootste schat.'

Vincent luisterde aandachtig, maar zijn oog dwaalde toch af naar Robins bank. Robin had een potlood gepakt en krabbelde wat op een stuk kladpapier, alsof Hushers verhaal hem verveelde.

'Syrinx jaagde in de groene heuvels, schoot haar pijlen en was gelukkig, zonder de last van lust of liefde. Tot ze op een dag...'

Robin tekende een wildernis van takken, bloemen, bladeren en glurende ogen.

'... tot ze op een dag het pad van Pan kruiste en de god besloot jacht op haar te maken. Hij sprong uit het struikgewas en wilde haar grijpen, maar de nimf ontsnapte. De god zette

op zijn bokken-poten de achtervolging in. Syrinx rende voor meer dan haar leven. Ze rook de begeerte in zijn zweet en de tijd in zijn hete adem. Ze wilde niet verliezen wat haar zo dierbaar was.'

Vincent zag de wilde jacht voor zich: de nimf die, als hij haar zou tekenen, glad en blank zou zijn als de marmeren godinnen die hij ooit in het British Museum had gezien. De bok die haar achtervolgde, zou de romp van Lionel Johanson hebben en de grove trekken van Blake Benedict. Hij begreep waarom de nimf weggerend was.

'Syrinx vluchtte als een hinde, als een schaduw, als de wind, tot ze bij een rivier kwam die ze niet kon oversteken. Ze viel op haar knieën en bad tot haar zusters, de waternimfen, om haar te redden. Op het ogenblik dat Pan de oever van de rivier bereikte, werd haar gebed verhoord. Wat zijn handen vastgrepen, was geen zacht vrouwenvlees, maar een bundel rietstengels. Zuchtend van teleurstelling drukte hij zijn lippen tegen het riet dat daarnet nog een mooie nimf was geweest. Zijn adem floot door de holle stengel en de muziek die hij hoorde, verrukte hem. "Zo zullen wij voortaan met elkaar spreken," zei hij en brak de stengel in stukken, groot en klein, en voegde ze samen met bijenwas. Toen ging hij op een steen langs de rivier zitten en speelde een treurige melodie voor de nimf die haar lichaam opgeofferd had om aan hem te ontkomen. Hij noemde het instrument Syrinx en droeg het

voortaan altijd bij zich. In heel Arcadië kon men zijn muziek horen, op de heuvels en ver in de bossen, bij dag en nacht. De stem van Syrinx.'

Husher liet zijn ogen over de klas gaan om zich ervan te verzekeren dat hij ieders aandacht had. Vincent porde Robin waarschuwend in zijn zij.

'En wat leert dit verhaal ons nu? Wel, twee dingen. Ten eerste dat de jacht op schoonheid niet anders kan eindigen dan in teleurstelling en lijden. En ten tweede dat het soms beter is te sterven dan te zondigen.'

Alle eerstejaars hadden het vermoeden dat dit verhaal hun niet voor niets verteld werd. Sommige jongens begrepen dat het iets met Lionels dood te maken moest hebben. Maar alleen Vincent begreep nog meer: de muziek die hij vannacht in het bos gehoord had, was de stem van een dode geweest.

X

De schedel

'Ze denken zeker dat ze leuk zijn.'

Vincent en Harold stonden bij de toonbank van de snoepwinkel op hun beurt te wachten. Het zag er niet naar uit dat die snel zou komen. Emmett en Nathaniel hadden een greep in de snoeppot gedaan en de pepermuntjes vlogen nu door de winkel.

'Niet doen! Leg dat terug...' smeekte Millie, het winkelmeisje. 'Au! Jongeheer Walker, dat is niet grappig. Jongeheer Morris, alstublieft...'

'Vang, Tim!'

Emmett Morris gooide een zakdoek vol pepermuntjes naar Tim, die achter in de rij stond en hem handig opving.

'En houd je van zuurstokken? Hier zijn zuurstokken!'

Twee, drie, vier zuurstokken vlogen door de lucht, in de

richting van Tim.

Jongeheer Morris, nu is het klaar! gilde Millie, bijna in tranen.

'Pff, zuurstokken! Tim houdt van muffins, hè Tim? Let op, daar komen ze!' Nathaniel wilde zich niet laten aftroeven en mikte twee muffins in de handen van een glunderende Tim.

'Hou op! Hou op! Ik meld het aan het Hoofd. Ik meen het, jongeheer Walker!'

'Maak je niet druk, Millie. Ik betaal alles, 't Is voor Timmie.'

't Is voor Timmie,' deed Emmett hem na. 'Allemachtig, hij is je vriendje niet!'

'En zeker niet het jouwe!'

Nathaniel smeed een zuurtje naar Emmett, dat hem midden op zijn voorhoofd raakte.

'Au! Teringlijer!' Emmett wreef lachend over de zere plek, maar zijn lach was volgens Vincent de lach van iemand die zich niet wil laten kennen. Hij hield niet van de manier waarop Nathaniel en Emmett elkaar probeerden te overtroeven als Tim in de buurt was. Sinds Lionels dood bracht Emmett zijn uren teruggetrokken door, in een trieste, eenzame stilte (Blake was hem 'de weduwe' gaan noemen), maar als Tim erbij was, veranderde hij in de luidruchtigste jongen van de school. Er waren momenten geweest dat

Vincent Emmetts mond maar al te graag had dichtgenaaid, zoals die van Lionel. En dit was zo'n moment.

'Kijk uit: het Hoofd!' riep hij en wees door de winkelruit naar buiten.

Daar liep niemand, maar zijn waarschuwing maakte een einde aan de pret. Nathaniel ruimde haastig de gevallen pepermuntyes op. Emmett maakte van de gelegenheid gebruik om voor alles te betalen: 'Op mijn kosten, Tim.'

Harold en Vincent kochten elk een cakeje van hun zakgeld en aten het op de stoep voor de winkel op.

'Ze hebben zo'n hoge dunk van zichzelf,' zei Harold, die een steentje de dorpsstraat over schopte. 'Vind jij ze aardig, Emmett en Nathaniel? Ik niet.'

'Ik haat ze,' zei Vincent, blij dat zijn vriend en hij het over zoveel dingen eens waren.

'Tim vindt ze niet vervelend.'

'Tim moeten ze met rust laten!' Vincent zocht ook een steentje om tegenaan te schoppen, maar kon er zo snel geen vinden. 'Het zijn smeerlappen.'

Harold ging er niet op in. Hij nam een hap cake.

Zwijgend liepen ze door de dorpsstraat terug in de richting van Elm.

'Tim hoort de muziek in het bos nu ook,' zei Harold onverwachts.

'Hij ook al?'

De afgelopen week hadden steeds meer jongens de nachtelijke muziek gehoord. Hun verklaringen liepen uiteen van een muzikale zwerver tot iets veel griezeligers: een geest die nog geen naam had. Vincent had zijn vermoedens alleen met Harold gedeeld.

'We zouden op de terugweg een kijkje in het bos kunnen nemen,' stelde Harold voorzichtig voor. 'Wie weet kunnen we sporen vinden van wie...' — of wat, dacht Vincent — '... er 's nachts op die panfluit speelt.'

's Nachts zou Vincent bang zijn geweest, maar nu, op een zonnige zaterdag, leek dit avontuur niet meer dan een voorproefje van de avonturen die hij in de vakantie met Harold zou beleven.

Hij slikte zijn laatste hap cake door en riep: 'Rennen wie er het eerst is!'

Toen de klok van Elm één uur sloeg, waren de twee jongens diep in het bos, en totaal vergeten dat ze allang weer terug op school hoorden te zijn. Ze starden vol ongeloof naar het veldje dat ze kortgeleden met hun eigen handen hadden

schoongemaakt.

'Dit kan niet,' zei Harold.

De kale weide was in minder dan twee weken veranderd in een wildernis. Lange grasstengels lagen als ongekamde haren over elkaar, versierd met strengen klimop en winde. Veel meer jonge bomen dan de jongens gekapt hadden, waren opgeschoten in uitgegraven greppels en hopen aarde. Takken bogen door onder het gewicht van slingers bladeren, noten en bloemen.

De natuur leek wraak genomen te hebben voor hun brutale graven, zagen en kappen. Voor even geloofden de jongens dat ze gestraft waren, als door een boze leraar. Ze waren op Elm zo gewend geraakt aan straf dat het hun moeite koste om de waarheid te zien.

'Het is dood,' zei Harold.

'Wat?' vroeg Vincent.

'Het gras en de bladeren. Kijk maar: de bladeren krullen om en het gras is geel.'

Vincent zag het nu ook en er viel hem nog meer op: noten en bloesems groeiden niet tegelijkertijd aan een boom en bladeren groeiden niet aan slingers. De betovering was verbroken. De jongens grinnikten beschaamd. Ze hadden zich beet laten nemen. De graspollen waren plukken hooi, de

bomen in de grond gestoken takken. Dat was alles.

Alleen...

'Wie heeft het gedaan?' vroeg Vincent.

Harold gaf geen antwoord. Hij was het hooi ingelopen en schopte er hele plukken van omhoog. Sprinkhanen die tussen de halmen hadden zitten fiedelen, sprongen opgeschrikt weg. Onzichtbare krekels aan de rand van de open plek tjirpten door. Boven de bosweide trilde de lucht van de warmte. Het was midden op de dag. Zonlicht viel in gouden sluiers tussen de takken van de bomen door. Vincent voelde het zweet op zijn rug. Hij zag Harold door een pilaar van licht rennen, in de zonneschijn een veel blondere jongen dan hij in de donkere zalen van Elm leek.

Vincent rende hem achterna. Nu de ergste schrik voorbij was, keerde het vakantiegevoel terug. Harold en hij waren samen en ze konden doen en laten wat ze wilden.

Hij greep zijn vriend bij zijn schouder en duwde hem opzij zoals de sportleraar hem dat bij de rugbytraining had geleerd. Harold liet zich gemakkelijk vallen en rolde over de grond tot hij zijn hoofd stootte tegen de stam van een kersenboom.

'Kluns!'

Lachend wierp Vincent zich naast hem op de matras van hooi en kruiden. Er steeg een warme, zomerse geur uit op en

hij gooide er een handvol van in Harolds gezicht.

Die reageerde niet. Hij staarde omhoog, naar iets wat Vincent niet kon zien. Vincent blies de grassprietjes van Harolds gezicht en kneep hem in zijn zij om hem te laten lachen. Zelfs 's nachts waren ze nooit zo dicht bij elkaar geweest als nu.

Was het daarom dat Harold zo stil lag en niet lachte? Dacht hij dat Vincent... Nee, dit was een spelletje, elkaar een beetje plagen. Meer was het nooit, mocht het nooit zijn, niet met Harold.

Vincent kwam overeind, met zijn handen in de lucht, alsof hij wilde laten zien dat hij geen kwaad in de zin had. Zijn vingers raakten iets wat tussen de boomtakken hing. Door zijn hand in beweging gebracht slingerde het heen en weer.

Harold slaakte een kreet van afschuw.

Vincent keek omhoog. Daar, recht boven hen, ontdekte hij waar Harold naar staarde.

Tussen de kersenbloesems keek een gehoornde bokkenschedel grijnzend op hen neer.

XI

'Een bijzonder flauwe grap'

'Daar... hangt het... in die boom.'

Buiten adem wees Vincent naar de schedel die nog steeds spottend naar hen loerde. Het ding had hem en Harold mekkerend — of zo had het toch geleken — nagekeken toen ze daarnet gevlucht waren. Nu ze terugkeerden met Claude Husher, wachtte de schedel hen op.

Meester Husher maakte zijn heldhaftige reputatie waar. Eerder treurig dan geschrokken schudde hij zijn hoofd. Daarna liep hij met grote, onbevreesde stappen op de kersenboom af. Vincent en Harold volgden hem, omdat ze hun leraar niet wilden teleurstellen door laf te zijn.

Husher plukte de schedel uit de boom alsof het een vrucht was. Hij bestudeerde hem met een archeologoog voor detail.

'Dit is niet de schedel van een bok,' zei hij. 'Dit is de schedel van een ram, een schaap.' Hij slingerde de doodskop in het hooi. 'Iemand heeft geprobeerd een bijzonder flauwe grap uit te halen.'

'Maar...' begon Vincent, die vond dat je met schedels geen grapjes hoorde uit te halen.

'Ik denk dat ze hem uit de schaapskooi hebben gestolen. Daar hangen de schedels van oude rammen aan de wand.' Husher krabde door zijn baard. Er verschenen denkrimpels in zijn voorhoofd. Voor een 'flauwe grap' nam hij de zaak hoog op.

'Als jullie een vermoeden hebben wie dit heeft gedaan,' zei hij, 'vertel het me dan. Voor een eerlijk antwoord ben ik bereid met het Hoofd te gaan praten over strafvermindering. Ik neem aan dat jullie weten welke straf er staat op te laat naar school terugkeren?'

De jongens knikten. Zes stokslagen voor het oog van het hele Huis.

'Wel, hebben jullie enig idee wie dit gedaan kan hebben?'

Vincent dacht aan Robin, met de klimopbladeren en kersenbloesems in zijn haar. Maar nee, je verraadde geen vrienden aan de Vijand. En Husher, aardig als hij was, bleef een leraar, een vijand.

'Misschien...' zei hij langzaam.

Ja?'

'Emmett en Nathaniel... Die zetten de boel graag op stelten... Vooral als Tim in de buurt is.'

'Tim! Timothy Holden?'

Ja. Maar hij doet er niet aan mee, meneer. Hij vindt het leuk, hij moet erom lachen, maar hij doet er niet aan mee. Heus niet.'

Vincent trok zijn eerlijkste gezicht om Husher te overtuigen. Het was niet zijn bedoeling geweest Tim in de problemen te brengen. Emmett en Nathaniel, die moest Husher hebben, niet Tim.

'Ik heb het niet opgemerkt...' mompelde Husher, alsof hij zichzelf een verwijt maakte. 'Emmett en Nathaniel Walker en Tim Holden, hè?'

'Niet Tim, meneer.'

Husher trok een van de takken uit de grond, schudde de slingers eraf en wierp de tak met kracht in de struiken.

'Ik zoek die toestand met die vierdejaars uit. Maar hiermee kunnen jullie me helpen: laten we deze belachelijke onzin zo snel mogelijk opruimen.'

Aangestoken door de daadkracht van hun leraar stortten de

jongens zich op het vrijmaken van de open plek. Ze gooiden armen vol hooi in een greppel en trokken de slingers van bloemen en bladeren kapot. Vincent brak een tak op zijn knie en was verrukt over zijn kracht.

Niks Pan.

Niks spoken.

Nathaniel en Emmett hadden dit gedaan.

En Husher zou ze wel krijgen.

XII

Een leeg bed

Er zijn van die avonden aan het eind van het voorjaar, zo wist elke leraar op Elm, dat je kunt wachten op trammelant. Er zat iets in de lucht wat de jongens onrustig maakte. Op zulke avonden kostte het zeker vier waarschuwingen om de slaapzaal stil te krijgen. En dan nog lag elke leraar in bed te luisteren naar geluiden die op gebroken ruiten of geplunderde voorraadkamers konden wijzen.

De nacht die volgde op de middag dat Vincent en Harold de schedel hadden ontdekt, was zo'n nacht. Niemand leek zin te hebben om te gaan slapen. Nathaniel en Emmett joegen over alle bedden achter een mug aan. Een groep eerstejaars was een kussengevecht begonnen. Vincent lachte mee, maar hield zich afzijdig. Je moest het geluk niet tarten. Twee keer op een dag je straf ontlopen, dat was nog nooit vertoond.

Wat hem opviel, was dat ook Blake en Robin niet

meededen. Robin had zijn deken over zijn hoofd getrokken en Blake snauwde tegen Nathaniel en Emmett dat ze op moesten houden zich te gedragen als kleuters en dat hij wilde slapen.

Het was ver na middernacht toen de slaapzaal eindelijk stil werd. En zelfs toen zou Vincent gezworen hebben dat hij gesmoord gelach — of was het gesnik? — uit de hoek van de zaal hoorde komen.

De nacht was nog zo donker als inkt toen Vincent door twee bekende handen werd wakker geschud. Harold stond naast zijn bed, een spookachtige jongen in een lang, wit nachthemd. 'Wat is er?' vroeg Vincent.

'Tim is weg.' Harold wees in de richting van Tims bed in de hoek van de slaapzaal. 'En Emmett en Nathaniel zijn er ook niet.'

Het nieuws kwam zo onverwacht dat Vincent niet wist wat hij moest zeggen.

Husher had beloofd dat hij Emmett en Nathaniel zou aanpakken. Ze zouden Tim voortaan met rust laten. Vincent zou zich geen zorgen meer over zijn vriend hoeven te maken. Husher had het beloofd.

Vincent vond zijn stem terug. "We moeten ze gaan zoeken."

'Maar als ze ons op de gang betrappen, krijgen we vast en zeker straf/ zei Harold. 'We hebben al iets gedaan wat niet mocht, vandaag.'

Dat was waar. Maar het gaat om Tim, zei Vincent tegen zichzelf, Tim.

Tot zijn eigen verbazing stond hij op om voor de derde keer in enkele dagen iets te gaan doen wat op Elm absoluut verboden was. Zonder op Harold te wachten, rende hij op blote voeten naar de deur.

Elm College was een oude school, vol donker houtwerk en borstbeelden van overleden schoolhoofden, maar alleen 's nachts was het een spookhuis. Bekende gangen eindigden in onbekende duisternis. Geluiden die overdag verloren gingen in het kabaal van vierhonderd jongens, werden nu hoorbaar: geritsel van muizen in de muren, een zucht in de schoorsteen — hopelijk van de wind — en een nachtvlinder die wanhopig met zijn vleugels tegen een ruit fladderde.

Vincent en Harold passeerden badkamers en lege klaslokalen, zonder precies te weten waar ze heen gingen. Waar zocht je drie jongens die midden in de nacht waren verdwenen? Vincent dacht aan een verlaten klaslokaal of een bezemkast. Maar hij durfde geen deuren te openen, omdat je nooit wist wat zich achter die deuren schuilhield. Het konden

Emmett, Nathaniel en Tim zijn, maar ook iets of iemand anders.

Om de volgende hoek lag een gang met een rij ramen die uitkeken over de cricketvelden en het bos. Wie weet zijn ze buiten, dacht Vincent. Hij bleef stilstaan en luisterde voor hij het waagde om de hoek te kijken. Er was geen geluid te horen. Of toch...

Iemand ademde snel en gespannen, alsof hij een stuk gerend had met iets gruwelijks op zijn hielen.

Vincent verstijfde van angst.

'Wat is er?' fluisterde Harold in zijn oor.

'Stil!'

Hij probeerde genoeg moed te verzamelen om te kijken.

Wie het ook is, het is iemand die even bang is als jij, zei hij tegen zichzelf. Ga naar hem toe, je durft het best.

'Ja, maar wat nou als...' zei een klein stemmetje in hem dat maar nauwelijks durfde te spreken. Een luide ademhaling kon immers op andere dingen duiden dan angst of vermoeidheid.

'Het is hem, ik zweer je, het is hem! Maar wat doet hij?'

'Dat is Nathaniel!' Harold had de stem herkend en bleef niet langer staan. 'Hé, Nathaniel!'

Hij rende de gang in. Vincent wist niets anders te doen dan te volgen.

Daar waren Emmett en Nathaniel — zonder Tim. Ze leunden uit een open raam en zagen er, zo leek het Vincent, erg schuldbewust uit.

'Wat moeten jullie hier, garnalen?'

'Waar is Tim?' vroeg Vincent beschuldigend.

'Hij is niet hier.' Nathaniel kuchte zenuwachtig. 'We denken dat hij in het bos is.'

XIII

De schreeuw

'Daar. Bij de rand van het bos.'

Vincent probeerde te zien waar Emmett naar wees. In de wirwar van struiken en netels aan de bosrand bewoog iets. Of het een mens of een dier was, was in het donker niet te zien.

'Als het Tim is, moeten we hem dan niet roepen?' vroeg Vincent. 'In het bos kan hij verdwalen en...' Meer wilde hij niet zeggen.

'Ben je gek? Als een van de leraren ons hoort, zullen we een week niet kunnen zitten van de stokslagen.' Nathaniel hief dreigend zijn vuist op. 'Je doet het niet!'

'Kijk!'

Emmett wees naar buiten. De maan was achter de wolken vandaan gekomen. De schaduwen onder de bomen weken terug. De gestalte tussen de struiken keek angstig achterom

naar de school, alsof hij de ogen voelde die op hem gericht waren. Het was Tim. Hij droeg een jas over zijn nachthemd en sleepte een koffer mee het struikgewas in.

'Wat is die kleine aan het dóen?' mompelde Emmett in zichzelf.

Vincent wist het. 'Hij loopt weg!'

'Door het bos? In het donker? Hij gaat in de rivier vallen!' zei Nathaniel.

Er viel een akelige stilte. Iedereen dacht aan Lionel Johanson.

'We moeten achter hem aan,' besloot Harold.

'Maar hoe?' vroeg Vincent. 'Hoe komen we de school uit zonder dat iemand het ziet?'

'Zo.' Emmett wees naar beneden. Vlak naast het raam was een regenpijp, die naar het dak van het scheikundelokaal leidde. 'Zo heeft Tim het ook gedaan. Toen we hier kwamen, stond het raam open.'

Vincent schatte de afstand naar beneden op zón acht meter. Als je je houvast verloor en viel, zou je het niet overleven.

'Tk ga eerst,' zei Nathaniel.

'Nee, ik,' zei Emmett, die zich niet wilde laten aftroeven.

Hij klom in de vensterbank, ging voorzichtig staan en schuifelde naar de regenpijp toe. Hij pakte hem met beide handen vast en zette zijn voeten tegen de muur. Handig als een circusaap klom hij naar beneden.

Vincent was jaloers op zijn moed. Hij besloot na Nathaniel te gaan, als derde, om te bewijzen dat hij óók een goede vriend van Tim was. Zonder naar beneden te kijken, hees hij zich in de vensterbank. De nacht was kouder dan hij had gedacht. Hij maakte zich wijs dat hij alleen daarom kippenvel op zijn armen kreeg.

Niet bang worden, sprak hij zichzelf toe. Emmett is niet bang en jij bent tien keer beter dan hij. Schuif een stukje opzij. Nog een stukje. Pak de regenpijp vast. Ja, goed zo. Zie je wel, je valt niet. Het gaat goed. Klim naar beneden. Vooruit, je kunt het.

Boven zich hoorde hij Harold in de vensterbank klimmen. Achter hem leek het bos te zuchten. En toen begon de muziek.

Voor Vincent was het alsof de fluitspeler de melodie in zijn oor blies. Hij draaide met een ruk zijn hoofd om en raakte uit balans. Iemand leek hem van de muur weg te willen trekken, de diepte in. Hij klemde zijn handen om de regenpijp. Hij wilde niet vallen. Hoe ver was het nog naar beneden?

'Wat is dat?' klonk Emmetts stem van het dak van het scheikundelokaal.

Vincent keek omlaag en werd duizelig. Ook al was het nog maar vier meter, het was hoog genoeg om bij een val je enkels te breken. Boven hem zocht een koude voet tastend naar houvast en raakte zijn hand.

'Schiet een beetje op, Vince,' mompelde Harold.

De woorden van zijn vriend brachten hem weer in beweging. Harold had gelijk, ze moesten opschieten. Emmett en Nathaniel mochten Tim niet als eerste vinden. Dan zouden zij zijn redders zijn.

Eenmaal op het dak van het scheikundelokaal was het ergste voorbij. Vincent klom als eerste langs de regenpijp omlaag. Hij sprong het laatste stuk naar beneden en landde in het natte gras. Emmett volgde niet veel later.

'Wat is dat toch? Wat is dat toch?' bleef hij maar vragen.

Je moest eens weten, dacht Vincent.

De stem van Lionel Johanson had Tim het bos in gelokt. Toen ze bij de bosrand aankwamen, was hij verdwenen.

Ergens tussen de bomen ritselde het. De muziek zweeg.

De fluitspeler had zijn doel bereikt.

'Het heeft hem te pakken,' fluisterde Harold.

'Wat bedoel je, "het" heeft hem te pakken? Weten jullie iets wat wij niet weten?' Emmett probeerde dreigend te klinken, maar zijn stem trilde. 'Heeft Timmie daar met iemand afgesproken? Is dat het? Wie...?'

Vincent beet op zijn lip en wisselde een snelle blik met Harold. Het zou belachelijk zijn om te zeggen: 'Het is Lionel,' maar in deze vreemde nacht was dat gemakkelijk te geloven.

'Niet over nadenken,' zei hij, tegen Emmett en zichzelf. 'We moeten Tim vinden.'

Vincent duwde de takken van de struiken opzij. Tim had een pad gemaakt dat dwars door doornstruiken en brandnetelbosjes voerde, alsof hij totaal niet had opgelet waar hij liep. Vincent voelde hoe de planten met hun doornen langs zijn blote benen krasten. Het bos was hun allesbehalve goedgezind.

Een licht briesje ritselde door de bladeren en plotseling rook Vincent een dierlijke geur, scherp als urine. Tegelijkertijd klonk er een diep gesnuif uit de struiken rechts van hem. Snel deed hij een stap opzij, naar Harold toe. Elk ogenblik verwachtte hij een spottend gemekker te horen en een behaarde gestalte uit de struiken te zien springen. Maar wat hen ook beslopen had, rende nu van hen vandaan. Het

had een andere prooi ontdekt.

In het hart van het bos joeg Tims kreet de slapende kraaien op; 'Wie is daar? O... o... nee! Nee, nee!'

De voeten van vier rennende jongens maakten een eind aan de ritselende stilte. Emmett drong langs de eerstejaars naar voren, sneller en sterker en nog erger geschrokken dan zij. Nathaniel schoot als een schaduw achter hem aan, gevolgd door Harold en Vincent.

Tim, Tim, hamerde het in Vincents hoofd, o nee, Lieve Heer, niet Tim.

Tim mocht morgen niet met een dichtgenaaide mond in de ziekenzaal liggen. Het mocht hem niet te pakken krijgen.

Met Harold vlak achter zich rende Vincent tussen struiken en boomstammen door, in de richting waar het geluid geklonken had. Meer door geluk dan wijsheid kwamen ze op een bospad uit. Vincent herkende het. Dit was het pad dat naar de bosweide leidde.

'Tim is op de weide!' schreeuwde hij naar de anderen. Hij wist het zeker. Alle vreemde dingen die er gebeurd waren, hadden iets met die open plek te maken.

Zo'n twintig meter voor Vincent sprongen Emmett en Nathaniel uit de struiken. Ze hadden hem gehoord en renden nu ook in de richting van de weide. Vincent probeerde nog

harder te lopen dan hij al deed. Het viel niet mee. Zijn blote voeten deden pijn, hij kreeg steken in zijn zij en zijn hijgende adem overstemde alle andere geluiden. Bijna alle andere geluiden...

Een hoog, ijl huilen drong zijn oor binnen. Een klein, hulpeloos geluid.

Harold greep Vincents hand en trok hem voort, de laatste meters naar de bosweide. Emmett en Nathaniel waren er al. Vincent zag hun witte nachthemden tussen de stammen schemeren. Een van hen — was het Emmett of Nathaniel? — leek te struikelen en te vallen. De ander greep naar iets wat op de grond lag.

Toen schreeuwde Emmett met een stem die bijna niet te herkennen was: 'Nathaniel, Nathaniel, hij bloedt! Hij bloedt!'

XIV

Een mantel van armen

Het maanlicht dat op de open plek viel, had de kleur van melk, van parels. Het maakte de nachthemden van de jongens erg wit, en de bloedvlekken op Emmetts handen erg donker. Het bloed glom en gleed langzaam als stroop langs zijn polsen omlaag. Tims bloed.

Vincent sloeg zijn hand voor zijn mond. Hij voelde zich misselijk.

'Wat is er met hem? Gaat hij dood?' vroeg Harold.

Van Tim zelf waren alleen zijn vuile, blote voeten te zien. De twee vierdejaars hadden hem als een pop op hun schoot getrokken. Emmett hield hem zo dicht tegen zich aan dat Tim bijna in zijn nachthemd verdween. Hij keek op naar Vincent en Harold met ogen die zo vol angst waren dat ze er nog meer van schrokken dan van het bloed aan zijn handen. 'Ga hulp halen. Haal een dokter. Snel.' Hij vloekte huilend. 'Snel!'

'Maar wat is er...'

'Haal Matrone!' gilde Nathaniel. 'Alsjeblieft! Straks is hij dood!'

Vincent's lip begon te trillen. Als twee vierdejaars al zo hulpeloos waren dat ze alleen maar konden schreeuwen en huilen, dan kon het haast niet goed aflopen met Tim.

Hij wist dat hij moest rennen, zo snel als hij kon, terug naar school, maar zijn benen trilden zo erg dat hij niet wist of ze hem zouden kunnen dragen. Er kwam een paniek in hem opzetten die ingeblazen werd door de wind: een lange fluittoon die steeds hoger en luider werd. De muziek van de dood en van tranen, van handen die wanhopig vasthielden, van liefde die verkeerd of goed was, van alles, alles. Van Pan.

Alsof hij zelf een muziekinstrument was, kwam er een hoog, ijl geluid uit zijn keel.

'Vincent. Nee, Vincent. Nee.' Harold pakte zijn vriend bij de schouders. Hij draaide hem weg van de jongens op de grond. 'We moeten hulp halen.' Hij zei het met een trillende stem, maar zonder te schreeuwen of te huilen, en Vincent kalmeerde.

Harold. "Wat kon een god met bokkenpoten hem doen als hij bij Harold was? Harold die hij zo vertrouwde dat hij samen met hem in één bed sliep.

'We zijn zó terug,' riep hij naar Nathaniel. Aan de hand van Harold holde hij terug naar het bospad. Hij had weer een beetje hoop gekregen. De vierdejaars mochten dan hulpeloos zijn, Harold was het niet. Hij en Vincent zouden hulp halen. Matrone. Een dokter. En Tim zou gered worden.

De dokter die Tim kwam redden, droeg de lange, zwarte jas van een doodgraver, maar hij had ook een dokterstas bij zich. Hij werd door meester Husher naar de ziekenzaal gebracht en keurde de jongens op de gang geen blik waardig.

Emmett was op de grond gezakt en hilde zonder zich te schamen uit op Nathaniels schouder. Vincent zat op de vloer, met zijn koude, modderige tenen in de lucht. Zijn voeten en benen waren koud, maar zijn rug en schouders waren warm, dankzij de mantel van Harolds armen. Zijn vriend zat achter hem en ademde rust in zijn haar.

'Hoelang is die dokter al binnen? Waarom vertelt niemand ons iets?' vroeg Nathaniel.

'Ze vertellen ons nooit iets,' klaagde Emmett.

'Maar dat is wederzijds, jongeheer Morris.' Claude Husher verscheen in de deuropening. 'Wat deden jullie allemaal uit bed vannacht?'

'We zagen dat Tim weg was, meneer,' antwoordde Nathaniel.

'En toen gingen jullie achter hem aan? Allemaal? Hadden jullie niet beter een leraar kunnen waarschuwen?'

De jongens bleven hem het antwoord schuldig. Het was niet beleefd om te zeggen dat dit laatste als verraad gold.

'Wat is er in het bos gebeurd?' vroeg Husher. Vincent had hem nog nooit zo ernstig gezien. Het was duidelijk dat hij woedend was, al schreeuwde hij niet, zoals andere docenten dat wel zouden doen.

'We hebben niets gezien, meneer. Alleen iets gehoord.' Nathaniel deed zo zijn best om onschuldig te klinken dat het leek of hij een leugen vertelde.

Husher fronste. 'Timothy Holden heeft zéér zéker iets gezien.'

Emmett hief met een ruk zijn hoofd op. 'Tim? Heeft Tim gepraat? Komt het goed met hem?'

'De jongen heeft een doodsschrik gehad en is behoorlijk in de war, maar voor de rest mankeert hij weinig.'

'Maar... maar... al dat bloed.'

'Dat zag er ernstiger uit dan het was.'

Vincent vermoedde dat zijn leraar iets verzwegen, maar

weigerde zich af te vragen wat dat was. Hij wilde hem vertrouwen.

'De schade aan de geest van die jongen is ernstiger dan de schade aan zijn lichaam. Dus nogmaals, wat is er met Tim gebeurd?'

Niemand antwoordde. Iedere jongen sloeg schuldig zijn ogen neer, terwijl hij onschuldig was.

'Hij ijlt over gehoornde mannen en bomen die bloeden. Weten jullie daar werkelijk niets van?'

Emmett schudde wild zijn hoofd. 'Nee. Nee. Nee. Nee! Néé!'

'Wat bedoel je daarmee, jongeheer Morris?' Husher keek op de vierdejaars aan zijn voeten neer. 'Het zou wel zo netjes zijn als je me staand aansprak.'

'Goed dan!' Emmett sprong overeind. 'Waarom is Tim weggelopen? Waarom is Lionel in de rivier gesprongen? Volgens mij weet ü dat, meneer!'

Vincent hapte naar adem. Nog nooit in de geschiedenis van Elm had een leerling zo tegen een docent durven spreken. Claude Hushers mond vertrok tot een dunne streep en even zag hij eruit als een leraar die zijn bamboestok zou pakken.

'Morgen... in mijn kamer... praten we verder... Morris.'

'U zult mij niet weggagen. Waarom bemoeit u zich met

onze zaken? Die gaan u niet aan.' Emmett balde zijn vuisten.

Als hij een leraar slaat, wordt hij van school gestuurd, dacht Vincent opgewonden. Een school zonder Emmett Morris! Hoe geweldig zou dat zijn!

Husher liet het niet zo ver komen. 'Ik ben een onderwijzer, Morris,' zei hij, 'en in tegenstelling tot mijn collega's kan het me wel degelijk iets schelen of jullie opgroeien tot gezonde mannen. En nu...' — hij wees naar het eind van de gang — '... gaan jullie terug naar jullie slaapzaal. Ik wil niet dat jullie morgen tijdens mijn les zitten te suffen.'

Zijn blik gleed over Vincent en Harold, die zich als aapjes aan elkaar vastklemden, en werd milder.

'Met jullie vriend komt alles goed.'

Hij verdween weer achter de deur van de ziekenzaal. Emmett stompte met zijn machteloze vuisten in de lucht.

'Hij is ook mijn vriend!' riep hij Husher na.

Omdat de deur van de ziekenzaal niet meer openging, keerden de jongens terug naar de slaapzaal. Ze werden er opgewacht door vijftien paar wakkere, wijd open ogen. Het nieuws van Tims geheimzinnige ongeluk had zich razendsnel verspreid. Iedereen wachtte op de jongens die er meer over konden vertellen.

Vincent deinsde terug voor alle nieuwsgierige gezichten. Nathaniel en Emmett gingen de slaapzaal binnen, maar Vincent bleef op de drempel staan, en Harold ook. Alsof ze het zonder woorden met elkaar hadden afgesproken, draaiden ze zich om en liepen terug de onverlichte gang in. Praten over wat ze gezien hadden, wilden ze niet. Misschien wel nooit.

Het was een groot en angstaanjagend raadsel. Ongrijpbaar als een geluid in de nacht.

In een verlaten klaslokaal vonden Harold en hij een plek om zich te verstoppen. In een donker hoekje sloegen ze hun armen om elkaar heen. Vincent voelde Harolds hart wild kloppen, alsof het bloot onder zijn nachthemd lag. Zijn vriend moest wel erg bang zijn...

XV

Paniek

De volgende morgen begonnen op Elm de lessen zoals elke dag. Maar niets was meer zoals het was geweest. De leraren die na Lionels dood nog geprobeerd hadden een verklaring te geven, zeiden ditmaal geen woord. De jongens, meer dan ooit een kudde, kropen bij elkaar en fluisterden hun eigen verklaringen door.

Tim Holden had in het bos iets gezien wat niet van deze wereld was, daar was iedereen van overtuigd. Veel jongens bleken de nachtelijke muziek gehoord te hebben. En allemaal herinnerden ze zich Hushers verhaal over Syrix en Pan.

Briefjes met tekeningen van de god werden tijdens de les doorgegeven. Sommige waren grof, andere geestig en iedereen moest er zenuwachtig om lachen. Op het cricketveld

keken de spelers over hun schouder naar de bosrand. In de bibliotheek werden boeken over mythologie van de planken gehaald. Gebogen over Griekse teksten die ze anders nooit zouden lezen, zochten jongens naar de antwoorden die hun leraren niet wilden geven.

De deur van de ziekenzaal bleef dicht. Niemand kwam erin, zelfs niet met een gestriemde hand.

'Misschien groeien er hoornpjes uit z'n kop die Matrone telkens af moet zagen. Mogen we hem daarom niet zien,' verzon Blake Benedict. Hij zat in de beste stoel van de leerlingenkamer, met Robin op de armleuning.

Sinds Tims verdwijning was er een avondklok ingesteld. Hoe warm het weer ook was, de jongens mochten 's avonds niet meer naar de cricketvelden. Achter de ramen, waardoor je kon zien hoe mooi het buiten was, broeide de opstand.

Een groepje vijfdejaars was van plan om net als Tim via een regenpijp te ontsnappen, maar het plan bleef steken in een iedere avond herhaald: 'Let op, vannacht — vannacht — gaan we het doen.' De enigen die naar hooi en buitenlucht roken, waren Blake en Robin. Zelfs in de vensterbank waar hij over de weide uitkeek, kon Vincent het droge gras in hun haren ruiken.

'Als hij Pan gezien heeft,' vervolgde Blake, zo luid dat alle

jongens het konden horen, 'ben ik benieuwd wat ouwe Pan met onze Tim heeft uitgehaald.'

'Geloof jij dan in Pan?' vroeg Nathaniel.

'Waarom niet? Husher gelooft in hem, al beweert hij van niet. Hij weet wat er met Tim gebeurd is, én met Lionel.'

'Als dat zo is, waarom vertelt hij het ons dan niet?'

'Wanneer heeft een leraar ons ooit iets verteld wat we wilden weten? Husher wil niet dat we weten wat er in het bos is gebeurd.'

'En wat denk jij dat er is gebeurd?' vroeg Nathaniel.

Blake grijnsde naar Robin, die een handje vroege aardbeien at.

Vincent vroeg zich af waar hij die vandaan had.

'Wat doet Pan met domme jongetjes? Vraag het de nimfen en de herdersjongens.' Blake stak zijn tong uit naar Nathaniel. 'Je weet het wel. Hij is jou en Emmett vóór geweest.'

Jij schoft! Jij rotschoft!

Nathaniel smeed een bal van de biljarttafel naar Blakes hoofd. Blake ontweek die handig.

'Laat hem met rust, Nat,' zei Emmett.

Nathaniel keek verrast op. Sinds Emmett door Claude Husher in zijn werkkamer geroepen was, had hij zijn mond

nauwelijks opengedaan. 'Blake heeft gelijk wat Husher betreft.'

'Wat weet hij!'

'Kom mee naar het bos en ik zal het je vertellen.' Blake grijsde.

'Wanneer? We mogen de komende honderd jaar het terrein niet af!'

'Ach, bang voor de meesters, kleine Nat?'

'Hé, wat hebben die schapen?' vroeg Vincent zich hardop af.

Een deel van de kudde was uit de schaduw onder de bomen gekomen en draafde uitgelaten bokkend rond, alsof ze weer lammetjes waren.

De jongens vergaten de dreigende ruzie en kwamen kijken.

'Ze zijn dol,' zei Harold.

'Dat is niet normaal,' zei Nathaniel.

Robin grinnikte.

Een jonge ram stootte zijn hoortjes in de wollen buik van een ooi die er mekkerend vandoor ging. De oude ram met zijn gekrulde hoorns maakte dolle sprongen. Een ooi stond met stijf gestrekte poten in de richting van de bosrand te staren.

Toen, alsof er iemand in zijn handen geklapt had, stoof ze

ervandoor. In twee, drie tellen was de hele kudde op de vlucht. Achter de ooi aan draafden ze zo snel als hun schapenpoten hen konden dragen naar de andere kant van het weiland. Zo ver mogelijk van het bos vandaan.

'Dat is gek, het lijkt wel of ze van iets geschrokken zijn,' zei Nathaniel.

Vincent vond dat 'schrik' niet het juiste woord was. De schapen waren dan wel weggevlucht, maar ze bleven uitgelaten bokken en mekkeren. In plaats van geschrokken leken ze dronken te zijn. 'Daar! Ooo, zien jullie dat? Daar!' Robin werkte zich met zijn ellebogen door de drom jongens naar voren. 'Kijk!' Hij hing half uit het open raam en versperde ieders uitzicht. 'Een man! Een man daar tussen de bomen! Zien jullie hem?'

'Nee, natuurlijk niet, garnaal. Jij staat ervoor,' mopperde een zesdejaars, maar Robin liet zich niet van zijn plek verdringen. Hij bleef roepen: 'Een man! Een man! Een man!' en er sloop steeds meer paniek in zijn stem.

Vincent probeerde te ontdekken waar hij naar wees. Misschien daar... waar de ooi had staan kijken...

Net als toen hij de eerste keer in het bos geweest was, versmolten bladeren en takken tot iets wat geen boom kon zijn, omdat het ademde en bewoog. Voor minder dan een tel zag hij een gestalte staan die gekneed was uit aarde, met mos

in zijn baard en een vuile vacht die als een open broek om zijn dijen hing. Een oogwenk later was de gestalte niet meer dan een boomstronk en wat schaduwen.

Robin, die hem blijkbaar nog wel kon zien, schreeuwde tegen Nathaniel: 'Haal meester Husher! Ze moeten hem vangen! Die man! Die man!' Zijn wangen waren vuurrood en hij sloeg met zijn handen om zich heen alsof er een wolk vliegen om zijn hoofd zoemde.

Paniek, dacht Vincent, paniek.

Emmett was de eerste die de kring verbrak en naar de deur rende. 'Meneer Husher! Meneer Husher!' De halve eerste klas rende als lammeren achter hem aan.

Vincent, Harold en Blake bleven bij het raam achter. Robin liet zijn handen zakken. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en glimlachte verontschuldigend.

'Ik zag echt iets,' zei hij tegen Vincent en Harold.

Tuurlijk zag je iets,' zei Blake en legde zijn arm om Robins schouders. 'Je hebt het goed gedaan.'

Het was Vincent een raadsel waarom Robin glom alsof hij een groot compliment had gekregen.

XVI

Tim

'De lichten gaan uit en vanaf nu hoor ik geen woord meer.' Meester Simpson stond in de deuropening van de zolderslaapkamer, zijn bamboestok in de hand. Hij was nog even woedend als eerder die avond in de leerlingenkamer. 'Saters in de bossen rond Elm, absurd! Zijn jullie nuchtere Engelse jongens of bijgelovige heidenen? Als ik de jongen te pakken krijg die met deze onzin begonnen is, zal hij het bezuren!'

'Natuurlijk, meneer,' stemde Blake Benedict in. 'U moet hem straffen, zelfs al is hij een prefect of een nog hoger persoon.'

Simpson keek op van zulke duidelijke steun van een zesdejaars. Hij fronste wantrouwig zijn wenkbrauwen.

'Dat zal ik onthouden, Blake,' zei hij en liet het voor de zekerheid klinken als een dreigement. 'En nu monden dicht

en slapen. En denk erom, geen nachtelijke expedities meer! Ik zal jullie controleren!"

Vincent trok met een moedeloos gevoel de dekens over zich heen. Leraren zouden je nooit begrijpen, wat je ook probeerde. Als je stil en gehoorzaam was, noemden ze je stiekem. Als je hun de waarheid vertelde, vonden ze je lastig. Als je hun om hulp vroeg, werden ze boos en zeiden je dat je spoken zag.

Zij waren de volwassenen en Vincent had altijd gedacht dat volwassenen kinderen beschermden. Nu wist hij beter.

Grote mensen wilden dat kinderen groot werden zonder problemen of lastige vragen. De leraren van Elm College wilden een school met voorbeeldige leerlingen die cricketwedstrijden wonnen en universiteitsbeurzen verdienden. Geen jongens die stiekem met elkaar afspraken in Elms Wood. Of 's nachts te bang waren om te slapen. Dat waren akelige dingen, dingen die niet hoorden. En dus deden ze net of ze niet bestonden.

De leraren van Elm kon het niet schelen wat er met hun leerlingen gebeurde. Zolang iedereen zijn mond maar hield en deed of alles in orde was. Zo waren ze, allemaal, behalve misschien Claude Husher...

De lampen waren uit en Vincents ogen wenden langzaam

aan het maanlicht. In het bed naast hem lag Harold naar hem te kijken. Vincent had hem graag gevraagd of hij weer bij hem in bed wilde komen, maar hij durfde niet. Simpson mocht hen niet betrappen, want hij zou er niets van begrijpen.

Hij wist niet hoe veilig het in Harolds armen was en hoe vertrouwd het was om zijn hart te voelen kloppen. Hij zou niet snappen waarom Harolds puntknieën zo grappig waren en waarom zijn adem zo lekker rook. Hij zou denken dat ze als Lionel en Emmett waren. Maar het was anders, echt anders. Ook al had Harold hem die nacht in het verlaten klaslokaal een bibberige, onhandige kus op zijn wang gegeven. En ook al had hij tegen hem gezegd: 'Ik ben een beetje gek op je, Vince.'

Je kon gek op iemand zijn zonder die smerige dingen te doen die Emmett en Lionel gedaan hadden, dat wist Vincent zeker. Denk maar aan ridders, hield hij zichzelf voor. Die verrichten heldendaden voor een dame die ze alleen de hand mochten kussen. Dat waren Harold en hij, ridders. Alleen, ridders waren dapper en dapper voelde Vincent zich op dit moment niet.

Hij strekte zijn hand uit en Harold deed hetzelfde. Harolds wijsvinger haakte zich om de zijne. Zo bleven ze naar elkaar liggen kijken tot hun ogen dichtvielen.

Vincent snapte niet wat hem ditmaal midden in de nacht wakker had doen schrikken. Er stond geen jongen aan zijn bed. Er klonk geen muziek in het bos. Als het een spook geweest was, dan was het verdwenen. Als het een stem was geweest, zweeg die nu.

Hij keek de slaapzaal rond. Alle jongens lagen in hun eigen bed en sliepen.

Het zal Simpson wel geweest zijn, dacht hij. Als die net zijn controlerondje had gedaan, kon hij wel even uit bed om te plassen.

Hij liep op zijn tenen naar de badkamer, om stil te zijn en omdat de tegelvloer van de wc's zo koud was. Tegenover de wc's stonden de badkuipen, waar de jongens zich wasten als een snelle wasbeurt in de slaapzaal niet genoeg was. Er waren slechts vijf badkuipen voor twintig jongens en tegen de tijd dat de eerstejaars aan de beurt waren, was het water gewoonlijk koud en dreef er een grauw laagje zeep en vuil op. Vincent haatte de baden om nog een andere reden. Je moest er namelijk helemaal naakt in.

Even naakt als de jongen die nu in kleermakerszit in de middelste kuip zat, zomaar midden in de nacht, zonder water, zeep of spons.

Vincent staarde hem aan en wist eerst niet wie hij voor zich

had. Dat kon Tim toch niet zijn. Tim, zijn vriend Tim, had niet van die bleke, magere armen. Zijn vriend Tim had niet van die diepliggende, radeloze ogen.

'Tim?' vroeg Vincent, en toen zachter: 'Timmie?'

De jongen keek op van wat hij aan het doen was. Hij plukte met een pincet haartjes uit zijn vel. Op zijn rechterzij was een dik verbandkussen gebonden.

'Waarom doe je dat?' vroeg Vincent.

'Ik wil niet groot worden,' antwoordde Tim zonder op te kijken. Hij trok aan een haartje op zijn buik dat een bultje vel meetrok voor het losliet.

Dat moet pijn doen, dacht Vincent.

'Heeft Husher jou ook verteld wat er met je gebeurt als je groot wordt?'

Vincent schudde zijn hoofd.

'Je krijgt haren overal en je gaat aan vieze dingen denken en als je die dingen met een jongen doet, word je ziek...' Tim ademde scherp in, terwijl hij de pijn van een weerbarstige haar verbeet. 'Ziek in je hoofd. En daarom wil ik niet groot worden.'

Hij liet Vincent zijn oksels zien, die tot bloedens toe kaalgeplukt waren.

'Maar je wordt wél groot,' zei Vincent verward. Was zijn vriend al ziek in zijn hoofd? 'Dat gaat vanzelf.'

'Niet als ik het niet wil.'

Vincent rilde en dat kwam niet door de koude tegels onder zijn voeten. Wat was er met Tim gebeurd dat hij zulke dingen dacht?

'Wie heeft dat gedaan?' vroeg hij en wees naar het verband.

'Een jongen. Een jongen met hoorns.'

Het was wel en niet het antwoord dat Vincent verwacht had.

'Een man, bedoel je,' verbeterde hij.

'Een grote jongen. Er waren er twee.' Tim veegde de losse haartjes van zijn buik. 'Ze waren griezelig. Net als dat beeldje in Hushers kamer.'

'Pan.'

'Ze dronken. Wijn. En de flessen gooiden ze kapot tegen de stammen van de bomen. Dan was het net of er bloed uit kwam...'

Bloedende bomen, herinnerde Vincent zich. Daar had Husher het over gehad.

'Weet je wat die grote jongen daar deed?'

Tim hield op met plukken en keek Vincent voor het eerst aan. Hij wreef over het kippenveld op zijn armen. 'Hij gaf die

andere jongen bloemen. Hij stopte bloemen in zijn mond. En toen pakte hij hem vast. En' toen... en toen zagen ze mij.'

Vincent had zijn vriend wel willen omhelzen. Een warme, veilige mantel van armen willen maken, zoals Harold dat voor hem deed. Maar Tim was naakt en daarom ging het niet.

'Niet bang zijn,' zei hij in plaats daarvan. 'Ze zijn in het bos. Ze kunnen hier niet komen.'

Tims mond vertrok en er kwam een lachje uit, een raar, klappertandend lachje. En daarna begon hij te huilen.

'Ik haat Elm. Het is afschuwelijk hier. Ik wil naar huis. Mama moet me maar weer lesgeven, net als vroeger. Ik wil niet groot worden, Vince. Echt niet, echt niet.'

Vincent wist niet wat hij moest doen. Hier zat zijn vriend Tim in een badkuip te huilen en als Simpson hem hoorde, zwaaide er wat. Maar hij wist niet hoe hij hem kon laten ophouden.

'Wacht,' fluisterde hij, 'ik haal een deken, dan heb je het niet meer zo koud.'

Stil als een muis sloop hij terug naar de slaapzaal. Hij haalde de deken van zijn bed en sloeg die om Tims schouders.

'Kom, ik breng je naar je bed. Matrone zal voor je zorgen.'

Tim haalde zijn neus op en liet zich door Vincent overeind

helpen.

'Ik kom hier niet weg, hè?' zei hij. 'Ze willen ons hier houden tot we groot zijn.'

Ja,' zei Vincent en probeerde zich te herinneren wat zijn vader over Elm College had gezegd. 'Ze maken hier mannen van ons.'

Tim lachte zijn sniklachje.

'Ik denk niet dat onze ouders echt van ons houden. Anders hadden ze ons nooit naar Elm gestuurd.'

Vincent legde zijn arm over de deken op Tims schouder. Hij voelde zich eenzamer dan ooit.

XVII

'Wilde verhalen'

Dat Vincent de volgende morgen slaag kreeg, omdat hij uit bed geweest was om Tim terug naar de ziekenzaal te brengen, verbaasde hem niet. Niets wat er op Elm gebeurde was eerlijk. Of zelfs maar menselijk.

Hij was dan ook niet zo opgewonden als zijn klasgenoten toen het Hoofd na het ontbijt opstond om de school toe te spreken.

'Zie je wel? Ze luisteren wél naar ons! Ze gaan er iets tegen doen!' werd er aan de eerstejaarstafel gefluisterd.

'Wat, denk je?'

'Elms Wood kappen!'

'Er jagers op afsturen!'

'Of dominee Evans met een kruis.'

Je bént niet grappig, Smithers!'

Het Hoofd probeerde de jongens met een strenge blik stil te krijgen, maar toen dat niet lukte, probeerde hij het met een bars: 'Heren, stilte graag!'

De heren, van klein tot groot, beheersten zich met moeite. Ze keken het Hoofd de woorden uit de mond.

Hij zou toegeven dat zij, de leerlingen, gelijk hadden. Dat Lio-nel, Tim en Robin werkelijk iets gevaarlijks in het bos hadden gezien.

'Zoals jullie weten, is onze school getroffen door enkele betreurenswaardige tragedies...' De eerstejaars knikten elkaar toe. Ja. Ja. Daar kwam het. 'Tragedies die sommigen van jullie ertoe hebben aangezet om... ehm... wilde verhalen te verspreiden.'

Om hem heen hoorde Vincent een verontwaardigd gemompel opstijgen.

'Wilde verhalen?'

Wilde verhalen?'

Het Hoofd hoorde het ook en ging met stemverheffing verder: 'Verhalen die de naam van onze school geen goed doen. En omdat jullie, zoals ik weet, allemaal trots zijn op Elm...' Blake Benedict deed alsof hij zich in een kruimel verslikte. '... weet... ik... zeker,' zei het Hoofd langzaam en nadrukkelijk, 'dat jullie er alles aan willen doen de naam van

jullie school hoog te houden. Elm is een oude en eerbiedwaardige school en zeker geen spookhuis... jongeheer Delany.'

De halve school draaide zich om naar Robin, die vernederd en woedend in elkaar kromp.

'De eerstvolgende gelegenheid om goed voor de dag te komen, is de jaarlijkse prijsuitreiking, waarvoor alle families uitgenodigd zullen worden. Ik weet zeker dat jullie je ouders graag de school willen laten zien waar jullie trots op zijn. We zullen ons allemaal inspannen om Elm van zijn beste kant te tonen. Nietwaar?'

Het Hoofd wachtte op hun instemming. Hier en daar werd lauwtjes geapplaudisseerd. Blake Benedict sloeg zijn armen over elkaar en weigerde te klappen. Een groot aantal zesdejaars volgde zijn voorbeeld.

Het Hoofd fronste en voegde een waarschuwing aan zijn toespraak toe: 'En daarom: geen sterke verhalen meer, geen nachtelijke expedities, geen flauwekul in Elms Wood! Ik zal de leraren opdracht geven jullie scherp in de gaten te houden!'

Vincent kon wel raden wat dat betekende. De komende dagen zouden er heel wat meer stokslagen uitgedeeld worden.

Nadat het Hoofd de eetzaal had verlaten, brak er een opstandig geroezemoes los.

'Waarom moeten ze zich altijd met ons bemoeien?' wilde Robin weten. 'Ze snappen niks van ons. Weten zij hoe het is om dertien te zijn! Toen zij dertien waren, was het wiel net uitgevonden!'

'Ze bemoeien zich juist helemaal niet met ons,' sprak Harold hem tegen. 'Er zit een moordenaar in het bos en wat doen ze? Niets!'

'Als ze ons met rust zouden laten, zou die er niet zijn!' viel Robin uit.

'Wat weet jij daar nou van!'

'Meer dan jij denkt!'

'Robin.' De zesdejaars waren opgestaan en liepen langs de eerstejaarstafel de eetzaal uit. Blake gaf Robin in het voorbijgaan een por in zijn rug. 'Wat heeft het Hoofd nu gezegd? Geen wilde verhalen meer. We moeten ons gedragen.' Hij stak zijn vinger in zijn keel. 'Laten we hopen dat Pan onze prijsuitreiking ook bezoekt.'

'Zulke dingen moet je niet wensen,' zei Vincent.

Blake draaide zich naar hem toe. 'We roepen hem, Farley,' zei hij. 'Je zult zien, als we hem roepen, zal hij komen.'

XVIII

Opstand

De weken voor de prijsuitreiking brachten lange lenteavonden achter de ramen van de leerlingenkamer, en examens. Vincent studeerde hard op zijn Grieks, Frans, scheikunde en Latijn. Er waren dagen dat zijn hoofd te vol rijtjes en formules zat om aan Pan of de prijsuitreiking te denken. Hij was er dankbaar voor, want de andere jongens dachten aan niets anders.

De roddels over wie met wie in het bos was gaan wandelen waren vergeten. Ze hadden plaatsgemaakt voor nieuwtjes over schaduwen aan de bosrand en het gedrag van de schapen, die beter dan de leraren beseften wat er aan de hand was. Gefluisterde woorden op de gang, op weg van het ene lokaal naar het andere, of op de slaapzaal nadat de lichten uit waren gegaan. Elm College was vol gefluister. Gefluister dat geen

leraar kon grijpen.

De woorden die zo fel en haastig in nieuwsgierige oren werden geblazen, maakten het geheim van Elms Wood groter. Het was alsof alle verborgen dingen die zich in de school hadden afgespeeld, een vorm en een gezicht hadden gekregen. Een gehoornde god die schapen deed schrikken en jongens de dood injoeg.

De leraren kregen deze geruchten niet te horen, maar de onrust onder de jongens ontging hun niet. Simpson veroordeelde Emmett Morris tot vijfhonderd strafregels, omdat hij uit het raam naar de bossen had zitten staten. Blake kreeg er duizend vanwege brutaliteit, maar schreef er niet één. Hij verdeelde ze over vier eerstejaars met totaal verschillende handschriften en leverde ze zonder blikken of blozen bij het Hoofd in.

Waar de andere jongens onder elkaar mopperden en fluisterden, liet Blake luidkeels van zich horen. En hij deed het waar de leraren bij waren.

'Waarom zou ik?' zei hij tegen Husher, die net verteld had welke jongens hem zouden helpen bij een nieuwe poging de Romeinse villa in het bos op te graven.

Husher keek hem met toegeknepen ogen over de rand van zijn bril aan. 'Omdat het belangrijk werk is, Benedict, en omdat jullie ouders het interessant zullen vinden jullie vonden te bekijken. En als ik me niet vergis, heb jij er doorgaans geen bezwaar tegen om het bos in te gaan.'

'Daar ga ik heen om van jullie af te zijn!' beet Blake hem toe.

Alle jongens die hun naam hadden horen noemen, keken met ingehouden adem naar hun leraar.

'Als je niet meegaat, Benedict,' zei Husher ijzig, 'zal ik gedwongen zijn je ouders van je gedrag op de hoogte te stellen. En niet alleen van dit gedrag.'

'Doe maar!' Blake lachte. 'Je kunt mij niet bedreigen zoals je Lionel hebt bedreigd! Het kan mij niet schelen wat mijn ouders weten of dat ik van school word gestuurd. Dan ga ik wel in het bos wonen, bij die Pan van jou. Dié hoeft zich tenminste niet druk te maken over jullie stomme regeltjes. Hij mag doen wat hij wil. En hij mag houden van wie hij wil!'

Pets!

Husher sloeg zonder waarschuwing. Hij sloeg ook zonder stok, met zijn blote hand.

Dit was geen leraar die straf uitdeelde, dit was een leraar die zich niet had kunnen beheersen.

Vincent sloeg zijn hand voor zijn mond, alsof hij zelf ook geslagen was.

Een druppel bloed welde op uit Blakes lip. Hij depte het bloed op met zijn zakdoek en keek ernaar.

'Zo mag je niet slaan,' zei hij hees. 'Niet met je blote handen. Ik ga het aan het Hoofd melden.'

'Doe dat vooral! Maar ik denk dat onze bovenmeester mijn overtreding eerder over het hoofd zal zien dan de jouwe.' Husher stopte de lijst met namen in zijn binnenzak. 'Ik verwacht je hoe dan ook zaterdagmorgen op de binnenplaats met een spade.'

IXX

De panfluit

Vincent was sinds de nacht dat Tim weggelopen was niet meer in Elms Wood geweest. In de tussenliggende weken was het zomer geworden. De bladeren waren van een donkerder groen, de bloesems waren in vruchten veranderd en de varens waren nu zo hoog dat een man zich ertussen zou kunnen verstoppen.

Het stond Vincent niet aan dat hij aan het eind van de stoet schatgravers moest lopen. Als er tussen de varens iets op hen loerde, zou het hem als eerste grijpen. Hij zei 'Angsthaas!' en 'Kleuter!' tegen zichzelf, maar het wilde maar niet lukken om zich dapper te voelen. De andere jongens waren ook schrikachtig en keken om naar elk takje dat kraakte. Behalve Robin en Blake, die op zoveel takjes traptten als ze maar konden.

Husher zette de jongens aan het werk zonder hen eerst een proef-geul te laten graven. Het maakte niet uit waar ze werkten, als ze maar werkten.

En het maakt niet uit wat we vinden, dacht Vincent. Husher liet de jongens alles wat ze opgegraven hadden naar hem toe brengen: scherven, stenen, botjes en houtsplinters. Alles moest getekend worden, vastgelegd, met de naam erbij en de plaats waar het gevonden was. Maar geen enkele vondst was van goud, of zelfs maar Romeins.

'Zullen onze ouders interessant vinden, 'n hoop ouwe botten,' snoof Blake.

'Alles wat ons iets kan leren over het verleden, is waardevol,' wees Husher hem terecht. 'En deze resten vertellen ons dat hier vroeger waarschijnlijk een boerderij stond. Kijk, dit zijn schapenbotten en dit zijn de botten van een bok...'

Vincent zocht oogcontact met Harold, die naast hem zat. Hij wist dat zijn vriend ook aan de schedel in de boom dacht. Vandaag loerde er niets tussen de bladeren en de rijpende kersen. Maar toch had Vincent het gevoel dat ze bespioneerd werden, dat er iemand naar hen loerde als Husher even niet oplette.

'Ach, hebben jullie weer een geheimpje?' Blake gooide een handvol scherven voor Vincents voeten neer. 'Jullie zijn zo schattig als jullie diep in eikaars ogen kijken.'

'Dat doen we niet!' zei Harold verontwaardigd.

'Nee, Benedict!' viel Vincent hem bij. Dit liet hij zich zelfs door een zesdejaars niet zeggen.

'Jullie doen niet anders. Geef toe dat jullie gek op elkaar zijn.'

'Niet zoals jij denkt!'

'Is er dan een andere manier om gek op elkaar te zijn?' Robin zegt dat jullie al bij elkaar in bed slapen.'

'Niet waar!'

Vincent balde zijn vuisten van woede. Blakes woorden maakten alles wat er tussen hem en Harold was, al het mooie, smerig. En zo mocht het niet zijn. Daarvoor wilde hij vechten. Als een ridder.

'Allemachtig! Wil je knokken, garnaal? Je hebt het echt behoorlijk te pakken, hè?'

'Hé, jullie daar! Benedict en Farley. Werk eens door!' riep Husher. Hij pakte een spade op en duwde die Blake in de handen. 'Ik wil dat je daar bij de kersenboom gaat graven. Ik vermoed dat daar vroeger het woongedeelte was. Wellicht vinden we daar iets interessants.'

'O ja, vast en zeker, meneer!' zei Blake op het toontje van een uitslover.

Vincent betrapte Robin op een grijns. Samen met zijn grote vriend Blake ging hij aan het werk onder de kersenboom.

Vincent boog zich gloeiend van schaamte over zijn tekenspullen.

Jullie zijn zo schattig als jullie elkaar diep in de ogen kijken.

Nou, voorlopig durfde hij dat niet meer.

Hij schaamde zich te erg om Harold aan te kijken of iets tegen hem te zeggen. Gebogen over zijn papier begon hij Blakes scherven te tekenen.

'Vincent?'

'Ja?' zei hij zonder op te kijken.

'Trek je niks aan van wat Blake zegt.' Harold's stem was zo dicht bij zijn oor dat Vincent toch opkeek. 'Tk... ik vond het niet erg. Wij zijn toch vrienden, beste vrienden? En vrienden kunnen toch best...'

Harold's adem blies op Vincents wang, onrustig als de wind in de bladeren.

Vincent snapte niet wat zijn vriend probeerde te zeggen. Vond hij het niet erg wat Blake over hen had gezegd? Harold had het wél erg gevonden. Hij was zelfs boos geworden. Echt boos. Harold was niet zo'n jongen die het een zei en het ander deed. Anders zou Vincent hem niet vertrouwen.

Vincent wilde vragen: 'Wat bedoel je?' maar op het moment dat hij zijn mond opendeed, slaakte Blake een kreet. 'Meneer Husher, meneer Husher! Kom kijken!'

Robin sprong op met iets in zijn handen dat geen bot en geen scherf was.

'Wat heeft hij daar? Moet je kijken wat hij heeft!' werd er links en rechts geroepen. De jongens lieten alles liggen waar ze mee bezig waren en renden naar Robin toe. Was het ding dat hij in zijn handen hield echt wat ze dachten dat het was?

'Een panfluit!' zei Emmett Morris ademloos. 'De fluit die we 's nachts in het bos horen.'

Ook Harold en Vincent voegden zich bij de groep.

Het is een echte! dacht Vincent. Dit was het bewijs dat de vreemde dingen die er in de afgelopen weken gebeurd waren, geen verbeelding waren geweest.

'Laat eens kijken.' De jongens weken uiteen om Husher door te laten. De leraar bekeek het muziekinstrument kritisch. 'Primitief gemaakt... niet oud... zeker niet oud... rietstengels, aan elkaar vastgemaakt met grashalmen...'

'Zou je erop kunnen spelen? Mag ik het eens proberen, Robin?' vroeg Blake gretig.

Robin gaf hem de panfluit. Blake blies zachtjes in de rietstengels. Een hese fluittoon, direct herkenbaar als het

geluid dat de jongens 's nachts gehoord hadden, ontsnapte aan het instrument.

'N-nee,' fluisterde Vincent, 'niet verder spelen.'

Maar Blake kon het niet laten. Hij speelde een snel riedeltje en schakelde daarna over op de lokroep die de jongens van de zolderslaapkamer zo goed kenden.

Emmett schudde zijn hoofd. 'Niet grappig, Blake.'

Stop ermee! had Vincent willen roepen, maar hij wist zeker dat Blake niet naar hem zou luisteren. Hij roept hem, dacht hij, hij zei dat Pan zou komen als we hem roepen en zo roept hij hem.

Met de scherpe oren van een prooidier luisterde hij naar geluiden die erop konden wijzen dat de god de lokroep had gehoord. Dreunende hoeven, ritselende bladeren, gemekker of gesnuif.

In de heuvels rond Elm stak de wind op. Vincent keek omhoog, naar de bladeren die plotseling wild begonnen te dansen, alsof ze zich verheugden op de komst van het monster waarvan de wind een voorbode was. Blake hield op met spelen. Hij keek omhoog naar de overzeilende wolken en grijnsde, tevreden met het effect van zijn spel.

Al snel nadat de muziek gestopt was, ging de wind weer liggen.

Hij heeft blijkbaar niet lang genoeg gespeeld, dacht Vincent opgelucht.

'Mag ik 'm houden?'' vroeg Blake aan Husher.

'Hm, ik geloof dat de vondst wel naar de eerlijke vinder kan gaan,' stemde zijn leraar in. 'Maar ben jij een eerlijke vinder, Benedict?'

'U hebt zelf gezien dat Robin en ik hem gevonden hebben, meneer,' zei Blake met grote ogen van onschuld.

Husher fronste, alsof hij een reden had om Blake niet te vertrouwen, maar vroeg toch niet verder.

Blake mocht zijn panfluit mee naar school nemen.

Diezelfde avond zat hij er al mee in de vensterbank van de zolderslaapkamer en speelde voor de bomen van Elms Wood, die antwoordden met een zacht, samenzweerderig geritsel.

Vincent had er zijn zakgeld om durven te verwedden dat Blake hun antwoord kon verstaan.

XX

De prijsuitreiking

Op de morgen van de prijsuitreiking werd Vincent wakker met een prettige kriebel in zijn maag. Geen angst, maar verwachting. Vandaag zou hij zijn ouders zien. Vandaag zou Elm een beetje thuis zijn.

De jongens van de zolderslaapzaal deelden in deze zenuwachtige opwindning. Nathaniel beschuldigde Emmett ervan zijn nette das gestolen te hebben. Harold sprong uitgelaten van zijn bed op dat van Vincent en weer terug. In de badkamer werd gegild, gespetterd en om badkuipen gevochten.

In tegenstelling tot de andere jongens waren Blake en Robin stil, haast ernstig. Ze waren als eersten klaar in de badkamer en vertrokken daarna naar beneden.

Vincent kreeg aan de ontbijttafel geen hap door zijn keel en was blij dat de zesdejaars snel van hun plaats opstonden,

zodat ook de lagere klassen vrij waren om te gaan. Harold en hij voegden zich bij de jongens die voor de hoofdingang van Elm College op hun ouders wachtten.

'Kijk eens!' Harold porde Vincent in zijn zij. 'Tim is er ook!' En inderdaad, Timothy Holden stond in zijn beste pak op de treden van de trap naast Matrone. Ze klemde haar grote, rode hand om zijn pols, alsof ze bang was dat hij zich voor de wielen van de af- en aanrijdende rijtuigen zou gooien.

'Hé Tim! Hé, hé, Timmie!' Vincent zwaaide.

Tim keek op en glimlachte, maar zwaaide niet terug. Tussen alle jongens met kleurige bloemen in hun knoopsgat leek hij erg bleek. Vincent zag Simpson naar buiten komen en Tim terug de school in leiden. De leraren vonden blijkbaar dat Tim een domper op de feestvreugde zette.

Vincent vergat Tim toen hij het rijtuig van zijn ouders zag. Hij was het liefst op hen afgerend om zijn neus in het kant van zijn moeders japon te duwen en zijn wang langs de ruwe baard van zijn vader te wrijven.

Maar dat soort dingen deed je niet meer als je veertien was en op kostschool zat. Daarom kuste hij zijn moeder op haar wang en gaf hij zijn vader een hand. Hij kon aan hun blikken zien dat ze trots op hem waren. Sinds de kerstvakantie moest hij weer wat gegroeid zijn. En zijn ouders wisten niet beter of

hij haalde goede cijfers en had het naar zijn zin op school. Dat was tenminste wat hij hun geschreven had.

Vandaag wenste hij meer dan ooit dat het waar was. Dat hij echt trots kon zijn op zichzelf en op Elm. In werkelijkheid had hij maar één ding om trots op te zijn en dat was Harolds vriendschap.

'Vader, moeder, dit is Harold Chaisty,' stelde hij hem voor.

'Ah! De jongen waar je ons zoveel over geschreven hebt,' zei zijn moeder glimlachend. Ze nam Harolds hand hartelijk in de hare. 'We zijn blij dat Vincent zo'n goede vriend gevonden heeft.'

Harold struikelde over zijn tong toen hij 'dank u wel, mevrouw' probeerde te zeggen.

Toen ook Harolds ouders aangekomen waren, brachten de jongens hen naar de grote zaal. Daar zou het Hoofd zijn jaarlijkse toespraak houden en zouden de prijzen uitgereikt worden. De zaal zag er voor de gelegenheid nog indrukwekkender uit dan anders. Het donkere hout was met bijenwas opgepoetst tot het glom. Het podium waarop de leraren zouden plaatsnemen, was versierd met bloemen. De muizennesten van stof in de hoeken van de zaal waren eergisteren al opgeveegd.

Vincent en Harold zochten voor hun ouders een vrij plekje achter in de zaal. Tot Vincents vreugde was zijn vader druk in gesprek met die van Harold. Ze lachten om de herinneringen aan hun eigen schooltijd. Hij zou zijn vader gerust kunnen vragen of Harold dit jaar mee mocht op vakantie.

De meeste leraren zaten al op hun plek. Alleen de stoel van het Hoofd was nog leeg. Vincent keek om zich heen en zag hem bij de ingang van de zaal staan bij een groepje ouders: twee huilende moeders en twee boze vaders.

'Als er niks aan de hand is, vertel me dan gewoon waar hij is!' hoorde hij een van de vaders uitroepen.

'We zoeken naar hen, meneer Benedict,' suste het Hoofd. 'Ik verzeker u dat we ons best doen.'

'Mijn Robin is nog maar dertien, meneer,' zei een van de huilende moeders klagelijk. 'Wat doet hij in het gezelschap van een zesdejaars? Heeft u geen verbod op vriendschappen met oudere jongens?'

'We hebben nooit geweten dat er sprake was van... ahum... enige vorm van vriendschap tussen...' Het Hoofd keek hulpeloos om zich heen, op zoek naar iemand die het van hem kon overnemen. 'Ah, Simpson! Kun jij de families Benedict en Delany meenemen naar een rustige kamer? Ik moet zo aan mijn speech beginnen.'

Harolds puntige knie porde tegen Vincents been. 'Blake en Robin zijn ervandoor!'

Er nestelde zich een akelig, benauwd gevoel in Vincents borstkas. Zelfs nu zijn ouders er waren en het toch veilig zou moeten zijn, gingen de vreemde gebeurtenissen op Elm gewoon door.

'Denk je dat ze weggelopen zijn?' vroeg Harold.

Weggelopen of weggehaald, dacht Vincent. Stel dat het Blake gelukt was om Pan uit het bos te lokken?

Hij kreeg geen kans om die vraag te stellen, want het Hoofd beklom het podium voor zijn toespraak. Met een verhit hoofd keek de bovenmeester van Elm de zaal rond, schraapte zijn keel en begon aan zijn speech: 'Dames en heren, leraren en jongens, we kunnen terugkijken op wederom een succesvol jaar...'

Het grootste deel van de toespraak ging aan Vincent voorbij. Het Hoofd vertelde de gebruikelijke leugens en gaf daarna het woord aan ene Adam Mingus, een oud-leerling van Elm die nu in het Lagerhuis zat.

'Het is een eer voor mij om hier te staan en te vertellen hoeveel ik aan mijn oude school te danken heb...'

Vincents gedachten dwaalden af naar het bos achter de

weides en de cricketvelden. Daar, in de schaduw tussen de varens, moesten Robin en Blake nu zijn. Dood, net als Lionel Johanson, of levend, maar dood in hun hoofd, zoals Tim.

Waarom duurt het zo lang? dacht hij. We moeten ze gaan zoeken!

Adam Mingus was toegekomen aan het uitreiken van de prijs voor de beste Franse vertaling.

'Ah! Deze prijs mag ik uitreiken aan een jonge, maar zeer veelbelovende leerling. Een jongen die, zo voorspel ik, dames en heren, een grote toekomst wacht. Timothy Holden.'

De hele school applaudisseerde en een verbaasde Tim werd door Matrone naar voren geduwd. Hij liep het gangpad af als een slaapwandelaar.

'Zo Timothy,' zei Mingus, die een vaderlijke toon aansloeg tegen de magere, bleke jongen. 'Mag ik je feliciteren met je mooie prestatie? Een goede talenkennis is belangrijk voor je toekomst. En daarom wil de school je belonen met dit fraaie driedelige woordenboek.'

Hij legde een stapel dikke, ingebonden boeken op Tims braaf opgehouden handen. Tim wilde weglopen, maar Mingus was nog niet klaar. Hij hoorde zichzelf graag praten.

Tk weet zeker dat je, wanneer je als volwassene terugkijkt op

je schooltijd, zult zeggen: "Ik was nooit de man geworden die ik nu ben, als ik op Elm niet..."'

'Ik word niet volwassen,' zei Tim. 'Ik ben niet van plan om groot te worden.'

Mingus verslikte zich in zijn volgende volzin. Hij leek nu pas te zien welke doodse en veel te wijze ogen hem opnamen.

'Wel... nou... ehm... ik vrees toch dat dat een van die dingen is waarin je Moeder Natuur zult moeten gehoorzamen,' grapte hij. 'En ik verzeker je, die is strenger dan welke schoolmeester ook!'

Niemand lachte.

Het Hoofd kwam naar voren om in te grijpen. 'Tim, beste jongen,' zei hij vaderlijk, 'lijkt het je niet beter om nu weer rustig op je plaats te gaan zitten? Lees alvast wat in je woordenboek, dan kun je je vriendjes straks verbazen met alle nieuwe woorden die je kent.'

Hij legde zijn hand voorzichtig op Tims schouder, alsof hij half en half verwachtte dat de jongen hem zou bijten. Tim schudde de hand van zich af. 'Ik ken al een heleboel nieuwe woorden!' schreeuwde hij. 'U hebt geen idee wat we hier allemaal leren! Zal ik u eens vertellen wat voor nieuwe woorden ze me hier hebben geleerd?'

En hij schreeuwde het ene na het andere verboden,

absoluut verboden woord door de grote zaal. Scheldwoorden die alleen gebruikt werden als er geen leraar in de buurt was. Vieze woorden die Vincent op briefjes had gelezen. Woorden waarvoor je hand blauw geslagen zou worden. Omdat ze de waarheid vertelden over Elm.

De woorden daalden neer op de hoofden van leraren en ouders. En niemand riep: 'Houd je mond!' Alle volwassenen waren stil, alsof ze niet wisten wat ze moesten doen met een kind dat de waarheid sprak. Vincent hoorde zijn moeder achter haar hand naar adem snakken. Zijn vader was verontwaardigd opgestaan, maar wist ook geen woorden te vinden.

Tim had zijn keel schor geschreeuwd voordat iemand ingreep. Matrone denderde door het gangpad naar voren. Ze klapte haar grote hand over Tims mond en sleepte hem het podium af, naar zijn ouders. Wat achterbleef was een indrukwekkende, nadreunende stilte. Het Hoofd stond erbij alsof hij zijn school voor zijn ogen had zien afbranden. Dit moest het einde van Elm betekenen. Honderd stokslagen en duizend strafregels konden dit niet ongedaan maken.

'Dames en heren, het spijt me dat u hiervan getuige moest zijn.' Claude Husher was van zijn stoel opgestaan en sprak de zaal toe. 'De jongen heeft onlangs een ernstige schok gehad

en is zichzelf niet. Ik hoop dat u het hem kunt vergeven en dat u het de school niet zult aanrekenen.'

De ontzette, boze en verontwaardigde gezichten om Vincent heen werden iets vriendelijker door deze nette en beleefde woorden. Zijn vader ging weer op zijn stoel zitten. Zijn moeder haalde haar hand voor haar mond weg. Ook volwassenen lieten zich gemakkelijk leiden door Claude Husher.

'Onze leerlingen hebben dit jaar bijzonder ijverig gewerkt en ze willen u graag hun prestaties tonen. Ik hoef u waarschijnlijk al niet meer te wijzen op de wedstrijd tussen onze twee beste cricketteams deze middag. Maar ook de tentoonstelling van onze archeologische vondsten wil ik u van harte aanbevelen. En straks kunt u de plaats waar deze bijzondere voorwerpen opgegraven zijn, bezoeken. Hierna zal de lunch geserveerd worden.'

Er ging een goedkeurend gemompel door de zaal. Lunch, cricketwedstrijden, tentoonstellingen, dat waren dingen die bij een gewone open dag hoorden. De orde was hersteld. Het Hoofd veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd.

Vincent liep met zijn ouders naar de uitgang. Hier en daar hoorde hij de woorden 'schande' en 'hoe kunnen ze zoiets toestaan', maar ze werden gefluisterd en niet hardop uitgesproken. Het gefluister maakte de lucht tussen de muren

van de school zwaar. Vincent voelde het benauwde gevoel in zijn borst toenemen. Langzaam begon hij te begrijpen waarom Tim had geschreeuwd. Schreeuwen was het enige wat hielp als je dreigde te stikken.

XXI

De wachters van Elms Wood

Buiten was het niet veel beter. De zon, die aan het begin van de dag nog geschenen had, ging schuil achter een nevelsluier die wel het licht, maar niet de warmte tegenhield.

'Als daar maar geen onweer van komt,' zei Harolds vader, die aan de cricketwedstrijd dacht.

'Zouden ze Blake al gevonden hebben?'1 fluisterde Harold Vincent in zijn oor. 'Hij moet spelen voor Pine.'

'Daar komt Simpson.'

De leraar Latijn liep met grote stappen naar het Hoofd om verslag uit te brengen van zijn zoektocht,

'... niet bij de rivier,' ving Vincent op.

'Hoelang denk je dat we het nog stil kunnen houden? We hebben al genoeg problemen gehad met die kleine Tim Holden.'

'Ik ben bang dat ze iets in hun schild voeren, bovenmeester,' zei Simpson.

'Waarom? Waarom?' beet het Hoofd hem toe. 'Waarom zijn die jongens erop uit onze school te ruïneren? Wat hebben wij hun ooit misdaan?'

Simpson haalde hulpeloos zijn schouders op.

Ze weten het werkelijk niet, beseftte Vincent. Ze hebben nooit geweten hoe het er op Elm werkelijk aan toeging.

'Wat sta je daar te kijken, Vincent? Zullen we jouw leraar naar het bos volgen?' Zijn vader tikte hem op zijn schouder. 'Nooit gedacht dat die zoon van mij nog eens een schatgraver zou worden!'

Vincent lachte. De lach voelde onecht.

'Husher!' Iemand verderop in het bos, iemand met een schorre, woedend-wanhopige stem die Vincent eerst niet herkende, riep zijn leraar bij de naam. 'Husher, ben jij dat? Kom hier!'

Husher verstijfde als een jachthond die de vos ruikt. Het leek of hij vergeten was dat er vaders en moeders bij hem waren.

'Benedict!' schreeuwde hij met een net zo vreselijke stem.

'Hier! Kom hier, hufter, kom hier!'

Met de stok in zijn hand verdween Husher tussen de bomen. De ouders bleven in verwarring achter.

Farley, wat is hier aan de hand?' vroeg Harolds vader aan die van Vincent. Niemand kwam op het idee het aan de jongens te vragen.

'Kom, we gaan achter hem aan,' zei Harold. 'Blake en Robin zijn daar, Vincent!'

Vincent liet zich meetrekken, maar alleen omdat Harold zijn hand vasthad en hij niet wilde dat zijn vriend die losliet.

Hij wist waar ze heen gingen en was bang voor wat ze daar zouden vinden.

Ze waren bijna bij de open plek toen Vincent iets in de struiken rechts van hem hoorde. Het diepe gesnuif dat hij ook had gehoord op de nacht dat Tim was verdwenen. Hij keek opzij en zag een ram tussen de brandnetels staan.

Iemand had de schapen losgelaten. Het moest de gestalte uit het bos zijn die Robin had gezien. Had Blake daarom zo wanhopig geroepen? Had Pan hem en Robin gegrepen? Was het al te laat?

Hij voegde zich bij de groep ouders die zich om Husher had verzameld. Zijn moeder keek naar de bewolkte hemel en stak haar paraplu op. Vincent zocht Harold op en wenste voor het eerst die dag dat hun ouders er niet waren, zodat ze

eikaars hand zouden kunnen vasthouden als ze het bos in liepen.

Elms Wood lag onder een deken van grijze wolken en windstille warmte. De bladeren ritselden niet. De schaduwen lagen onbeweeglijk als loerende vossen onder de struiken. De vogels durfden niet te zingen.

Vincent snapte niet waarom de volwassenen zonder zorgen over de bospaden liepen en lachten en praatten alsof ze niet merkten dat het onder de bomen steeds donkerder werd.

Wij zijn de enigen die het zien, dacht hij. Hij trok Harold weg bij een struik vol bloeiende kamperfoelieranken die zo bedwelmend roken als een slaapdrankje. Toen zag hij het eerste paar ogen tussen de takken.

Kersenrode pupillen in zwarte oogkassen. Zwarte oogkassen in witte schedels. Witte schedels op een romp met ruig, vuilwit haar. Vanuit bomen en struiken keken ze op hen neer, wachters die indringers in hun bos hadden betrappt.

Vincent bleef staan. Hij wilde geen stap verder gaan.

'Harold, kijk!'

Zijn vriend had de rode ogen al gezien. 'Meneer Husher! Meneer Husher!' gilde hij.

Husher, die in gesprek was met Nathaniels vader, draaide

zich om en liet nog net geen vloek aan zijn mond ontsnappen.

'Dames en heren,' zei hij zo kalm mogelijk. 'Ik vrees dat het slechte weer dichterbij is dan gedacht. Ik stel voor dat we teruggaan naar school en vanmiddag...'

'Wat is dat? Wat is dat daar in de struiken?' Een moeder wees met een gehandschoende hand naar het wezen dat het dichtstbij was. Het bewoog niet, maar bleef haar aanstaren.

'Dat? Ik zal u laten zien wat dat is!' Husher pakte een stok en beende grimmig op de ineengedoken figuur in de struiken af. Met één slag sloeg hij de kop van de romp. De schedel landde op het bospad en een rood oog rolde in het gras.

XXII

Kersenbloed

Het licht dat op Robins gezicht viel, was niet zilverachtig, zoals het maanlicht dat op Tims nachthemd geschenen had. Het was bladgroen en maakte hem oud, alsof hij daar al honderd jaar lag in de armen van die jongen met de bloemen in zijn haar. Hij bewoog zich moeizaam, als iemand in drijfzand, en probeerde het bloed van zijn kin te vegen.

Het benauwde gevoel in Vincents borstkas werd zo hevig dat hij zeker wist dat hij zou stikken.

Daar lag Robin Delany onder de kersenboom dood te gaan. Dood te gaan tegen de borst van een jongen die een witte toga met wijnvlekken droeg. Blake Benedict.

Blake hief zijn hoofd op. Zijn onderlip trilde van woede of verdriet. Zijn ogen waren groot en wild.

'Het is jouw schuld!' schreeuwde hij tegen Husher. 'Ben je

nu tevreden? Je hebt ons liever dood dan...' Zijn stem stakte. 'Help hem,' zei hij huilend.

Husher kwam zonder iets te zeggen in beweging. Hij legde de stok in het gras en knielde naast Robin.

'Hij heeft te veel genomen,' snikte Blake. 'Ik zei dat hij zijn vinger in zijn keel moest steken en moest braken, maar hij... maar het zat al in zijn bloed.'

'Wat?' vroeg Husher.

'Dollekervel. We hebben wijn gedronken en kersen gegeten en toen wilden we...'

'Ja, goed, vertel me de rest straks maar.' Husher knikte haastig.

Hij wilde Robin optillen, maar Blake liet hem niet los. Een stroompje rood vocht, geen bloed maar wijn, speeksel en halfverteerde kersen, liep uit Robins mond over zijn hand.

'Je mag hem niet meenemen. We willen niet terug naar de school. We willen hier blijven.'

'Benedict, houd op met die onzin! We kunnen hem hier niet helpen. Hij moet naar de ziekenzaal en er moet een dokter gehaald worden.'

Blakes armen klemden zich stevig om Robin heen voor een laatste omhelzing, maar lieten toen los.

'Het spijt me, makkertje,' fluisterde hij.

Husher droeg het slappe lichaam van Robin door een kring van verbijsterde ouders de open plek af.

'Kindlief, wat is er met die jongen gebeurd?' Vincents moeder trok haar zoon bezorgd naar zich toe.

Vincent was niet in staat haar antwoord te geven. Al zou hij haar nog zo graag alles willen vertellen, hij kon geen woorden vinden voor wat hij niet begreep.

XXIII

Een heel lichaam

'Wat deden ze daar in het bos?' vroeg Vincent zacht.

Harold zat op de rand van zijn bed met zijn kin op zijn knieën. De zolderslaapzaal was donker. Zij waren de enigen die nog wakker waren.

'Ik denk dat ze...' begon Harold.

'Ja?'

'Ik weet het niet.'

Harold beet op zijn lip en werd stil, zoals wel vaker gebeurd was deze avond.

'Robin wordt weer beter, hè?' vroeg Vincent, die graag wilde blijven praten. De stilte herinnerde hem aan de stilte van de leraren die hun lippen voorgoed op elkaar geperst leken te hebben.

'De dokter zei dat dollekervel niet dodelijk is. Dat is maar

een fabeltje. Je wordt er alleen maar een beetje gek van.'

'Denk je niet dat hij zo ziek was omdat hij...' Vincent aarzelde, maar wist dat Harold hem niet uit zou lachen."... Pan gezien heeft?'

'Ik weet niet of... Pan wel bestaat,' zei Harold bedachtzaam.

Vincent wilde dat dolgraag geloven, maar het lukte hem niet. Als Pan niet bestond, wat had hen dan zoveel angst aangejaagd?

'Toch ben ik nog steeds bang,' bekende hij. 'Sinds ik hier op school zit, ben ik elke dag bang.'

'Elm is een vreemde plek,' gaf Harold toe. 'Heel anders dan thuis, hè?'

Vincent knikte. 'Ik wist een heleboel dingen niet voordat ik naar Elm kwam,' zei hij voorzichtig.

'Ik ook niet.'

Harold beet op zijn lip. Vincent vermoedde dat zijn vriend begrepen had wat hij bedoelde.

'Ik denk dat Robin en Blake ook gek op elkaar zijn,' zei Harold na een tijdje. 'Raar hè, dat dat gebeurt?'

'Dat gebeurt alleen op Elm,' zei Vincent. Daar was hij zeker van.

'Misschien gebeurt het als je... nou ja, een man wordt.'

'Een man ben je als je van school gaat. Dan word je verliefd op een meisje en dan trouw je daarmee.' Dat was nog een van die dingen die Vincent zeker wist. Zo hoorde het te gaan.

'Dus alleen op Elm mag je gek op een jongen zijn,' zei Harold, die erover scheen na te denken. 'En als je van school weggaat, mag het nooit meer.' Hij wreef over zijn armen. Buiten was het gaan regenen en de nacht was klam en kil.

Vincent legde zijn hand op de voeten van zijn vriend. Harold had koude tenen.

'Laten we gaan slapen.'

'Ja.' Harold gaapte. Heel vanzelfsprekend tilde hij de deken op om naast Vincent te gaan liggen.

'Welterusten, Vince.'

"Welterusten.'

Vincent wist zeker dat hij had kunnen slapen als Harold in slaap gevallen zou zijn. Hij was moe. De dag was vreemd geweest en hij wilde er niet meer over denken. Hij wilde slapen zonder dromen. Maar Harold was klaarwakker en telkens weer dacht Vincent dat hij iets wilde zeggen of een hand wilde uitstrekken. Het maakte hem onrustig en uiteindelijk was hij even wakker als Harold.

Terwijl hij deed alsof hij sliep, luisterde hij naar Harold's

adem, waarin een woord verborgen leek te zijn.

'Vss...'

'Vss...'

'Vnss...'

En uiteindelijk: 'Vince.'

'Ja...' zei Vincent.

Harold pakte Vincents arm en legde die om zijn schouder. Alsof die arm hem naar zijn vriend toe trok, schoof hij dicht, heel dicht tegen Vincent aan.

Vincent was eraan gewend geraakt dicht bij Harold te liggen, maar deze nacht was er iets anders.

Hij kende het kloppende hart onder Harolds nachthemd, zijn knokige knieën en zijn blote voeten, maar dit keer was er meer. Een heel lichaam.

Vincent begreep niets van Elm en hoe het daar toeging, niets van het bos en niets van Blake en Robin. En ook niets van Harold die vannacht zo anders was.

Maar één ding begreep hij wel: dat er niets was wat hij liever wilde dan zo dicht bij zijn vriend te zijn.

XXIV

Verraad

De zon scheen door het glas-in-loodraam van de kapel op Vincents gezicht. De Goede Herder met het schaapje op zijn schouders keek welwillend op hem neer, maar gaf hem geen antwoord.

Wat moet ik doen? Wat moet ik doen? vroeg Vincent hem in stilte.

De Herder glimlachte zoals hij altijd glimlachte, maar in de lach was geen antwoord verborgen.

Vincent boog zijn hoofd.

Het koor zong.

Harolds hand lag op zijn gebedenboek. In het vlees was. duidelijk een rode cirkel van tandafdrukken zichtbaar, daar waar Vincent hem gebeten had toen het fijne akelig was geworden. Toen Harold, zijn vriend Harold, niet op wilde

houden toen hij daarom vroeg.

Vincent drukte zijn nagels in de palm van zijn eigen hand.

Hij veranderde zijn vraag aan de Herder.

Wie kan ik nu nog vertrouwen? Wie kan ik nu nog vertrouwen?

Sinds hij vanmorgen wakker geworden was, voelde hij zich misselijk. Het leek of er iets weg was. Een warm gevoel dat veilig in zijn borst had gelegen, hoe bang hij ook was geweest.

Hij had een vriend. Iemand op wie hij altijd kon vertrouwen.

Dezelfde vriend had dat veilige gevoel gestolen.

En nu kon niets ooit meer hetzelfde zijn.

Wie kan ik nu nog vertrouwen?

Op de kansel bad dominee Evans om Gods zegen voor de school in deze moeilijke tijden. De leraren knepen hun eerbiedig gevouwen handen samen. Waarschijnlijk dachten ze aan alle ouders die gisteren gedreigd hadden hun zoons van school te halen.

'Ik beloof u, we zullen ogenblikkelijk orde op zaken stellen. Als u volgend jaar hier terugkomt, zal alles weer bij het oude zijn,' had het Hoofd hun beloofd.

Ik voel me ziek, dacht Vincent.

Hij stond op om de zegen van dominee Evans te ontvangen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij Harold een snelle, schuwe blik op hem werpen. Sinds hij terug naar zijn eigen bed was gegaan, durfde Harold zijn vriend niet meer recht in de ogen te kijken.

Hij is bang dat ik hem zal verraden, zei Vincent tegen zichzelf, telkens als een ander stemmetje zei: Hij heeft er spijt van.

Vincent zou hem niet kunnen vergeven.

Nooit.

Vincent merkte dat zijn voeten niet achter de andere jongens aan wilden lopen. Een zwart schaap hoorde niet meer bij de kudde. Dat wilde alleen zijn.

XXV

De weg naar de rivier

Hier ben ik, zei Vincent in gedachten tegen het bos. Ik weet niet waar ik anders heen moet.

Hij stond midden tussen de bomen en keek omhoog. Vandaag loerden er geen rode ogen tussen de bladeren. De Wachters van Elms Wood zouden zich nooit meer laten zien, wist hij.

Zich wijsmakend zomaar een willekeurig pad in te slaan, begon hij in de richting van de bosweide te lopen.

Daar was de plaats waar Husher gisteren de Wachters aangevallen had. Er was nu niets meer te zien.

In alle vroegte had Vincent vanmorgen de tuinmannen van Elm het bos in zien trekken, gewapend met niets meer dan een paar jutezakken.

Ze waren niet bang geweest. Het was niet Pan die ze

hadden gezocht.

Wat ze mee teruggebracht hadden uit Elms Wood waren schaapsschedels geweest, met rijpe, rode kersen als ogen en langharige schaapsvachten als lichamen.

Vincent bleef staan en keek om zich heen. Zelfs als ze er nog geweest waren, loerend tussen de bomen, zou hij niet meer bang voor hen zijn geweest.

Pan liet zich niet vangen in een schaapsschedel.

Hij kwam en ging zoals het hem beliefte.

Je kon hem niet vangen en je kon hem niet vinden.

Hij vond jou.

De regenwolken van gisteren waren van de hemel gewaaid. Het was een mooie, zonnige dag, waarop de jongens naar de cricketvelden gegaan zouden zijn en, als Elm nog het Elm College van eergisteren, van alle voorgaande jaren geweest was, naar de open plek in het bos.

Vincent wist zo goed als zeker dat hij die weg nu alleen nam. Er zou niemand op hem wachten onder de kersenboom.

Toch liep hij verder.

De zon viel door een opening in het bladerdak op het gras en

de omgewoelde aarde. Met toegeknepen ogen keek Vincent naar de lichtvlekjes die over het groen dansten. De bosweide was ooit een mooie plek geweest. Een plek om samen alleen te zijn. Hij begreep nu waarom Husher hem had laten vernielen.

Hij zocht de schaduw van de kersenboom, waar het gras nog lang en groen was, en bedekt met een geurend laagje hooi.

Hier had Harold gelegen, een paar weken geleden nog maar, toen ze de schedel tussen de takken hadden ontdekt.

Hier had Robin gelegen, in Blakes armen.

Nu was er niemand.

Vincent strekte zich uit tussen de wortels van de boom. De grond onder hem was zacht en gaf mee, als een bed waarin je al zo veel nachten geslapen hebt dat je de afdruk van je lichaam erin hebt achtergelaten. De wortels omhelsden hem als twee houten armen.

Het paste precies.

Vincent sloot zijn ogen en liet het zonlicht over zijn gezicht dansen. De wind ruiste zachtjes, hoog in de bomen, en verder was het enige geluid dat van zijn eigen ademhaling.

Nu weet ik het, dacht hij. Nu weet ik het.

Hij wist nu wat het betekende om zo veel van iemand te houden dat je zo dicht bij hem wilde zijn als je maar kon. Mond tegen mond, buik tegen buik en kloppend hart tegen kloppend hart. Hij had Harold vastgehouden om alles wat hij was — wat hij was geweest tot die avond: zijn vriend, zijn beste vriend, zijn allerliefste vriend.

En als hij hem dat met woorden had moeten vertellen, was dat niet genoeg geweest.'

Het hadden kussen moeten zijn.

En door die kussen was hij alleen nog maar meer van hem gaan houden.

Hij had tegen zichzelf gezegd dat dit anders was dan wat Lionel en Emmet hadden gedaan, en Robin en Blake.

Het was niet vreemd. Niet angstaanjagend en niet ruw.

Het was fijn.

En hij had het gewild.

Met heel zijn lijf had hij het gewild.

Nu weet ik het, dacht hij opnieuw.

Hij opende zijn ogen en ging rechtop zitten, met zijn rug tegen de stam.

Hij moest ophouden met denken.

Het waren geen noten gespeeld op een fluit van rietstengels, maar zulke gedachten die Pan riepen.

Als hij hier bleef liggen en zo bleef denken, zou Pan er opeens zijn, net als hij er gisteravond geweest was, zo plotseling zo dichtbij dat Vincent hem niet eens op de ruisende wind had horen komen.

Het was Harolds ademhaling die hij had gehoord, en gevoeld, op zijn wang, en overall, omdat Harold leek te ademen met heel zijn lichaam. Hij had bewogen, op het ritme van die adem, en Vincent had Harolds penis tussen zijn benen gevoeld, warm en hard en groter dan toen die keer dat hij hem in de badkamer had gezien, die ene keer dat hij zijn ogen niet afgewend had toen zijn vriend uit bad stapte.

Toen had Harold op een jongen geleken; gisteravond leek hij op een man, op een jongen die bijna een man was, op Lionel Johanson.

Hij had bang moeten zijn, beseftte Vincent nu, maar hij was het niet geweest. Ook dit had hij weer met zijn hele lichaam gewild.

En toen zijn nachthemd omhooggeschoven was, misschien door hoe ze bewogen, misschien door Harolds handen, was hij enkel trots geweest, kinderachtig trots, dat zijn penis ook stijf was, en niet veel kleiner dan die van Harold.

Hij stond op en zocht met zijn ogen de bosrand af. Alle schaduwen zouden de vorm van een man op bokkenpoten kunnen aannemen, als zijn verbeelding op hol zou slaan.

Hij dacht aan Syrinx, die gevlucht was, sneller dan de wind, en toch niet aan de god had kunnen ontkomen.

Was het te laat om ook te vluchten?

Pan was zo dicht bij hem geweest, dichterbij dan Harolds handen. En als Pan bij je was, 20 wist hij nu, verdween je zelf. Je loste op in het Alles wat Pan was, en je kon je niet meer herinneren wie je ooit was geweest, of wat je geleerd had over goed en kwaad.

Maar ik herinner het me nog, dacht Vincent. Ik moet ontsnapt zijn.

Hij liet de bosweide achter zich en begon in de richting van de rivier te lopen.

Syrinx had deze weg gekozen, en Lionel Johanson ook.

Het rivierwater waste alles schoon. Het waste alles weg. Alle pijn, alle vuil en alle verraad, je leven zelfs, als je dat wilde.

Vincent vroeg zich af hoe graag hij vergeten wilde.

XXVI

Het offer

Vincent stond aan de oever van de rivier. Hij trok zijn schoenen uit.

Het water stroomde langzaam en had een donkere, roodbruine kleur, een aftreksel van afgewaaide bladeren, van honderd jaren herfst.

Het leek hem niet erg koud en ook niet erg diep. De enige manier om erin te verdrinken zou zijn de waternimfen te vragen je naar de bodem te sleuren. Misschien was dat wat Lionel Johanson had gedaan.

Vincent zocht een beschutte plaats, waar braamstruiken hem aan her zicht onttrokken. Hij zette zijn schoenen, netjes naast elkaar, in het gras en propte zijn sokken erin.

Daarna wachtte hij tot hij de moed zou hebben verder te gaan.

Hij kon zo, met zijn kleren aan, het water in lopen, maar hij wist dat de rivier hem nooit schoon zou wassen als hij nog zijn schooluniform droeg.

Zonder naar zijn handen te kijken, begon hij zijn jas open te knopen, en daarna zijn vestje en zijn overhemd.

Vijftien knoopjes waren het. Hij had ze vanmorgen bij het aankleden geteld. Ze vormden een onderdeel van zijn harnas, zijn kleren. Ze beschermden hem. En maakten dat hij zijn eigen naakte lichaam niet hoefde te zien.

Maar de rivier wilde een offer, en offers konden nooit gemakkelijk zijn.

Vincent knoopte ook zijn gulp open en stapte uit zijn broek.

Die broek, het vest, het overhemd en het jasje spreidde hij uit op het gras, alsof daar een jongen lag die op zijn kleren na onzichtbaar was.

Dit was wat ze van hem zouden terugvinden, als hij even moedig durfde te zijn als Syrix. Ze had haar lichaam opgeofferd om enkel . nog een stem te zijn.

Vincent wist niet wat hij wilde worden.

Maar hij zou nooit meer een lichaam willen zijn.

Het was zijn lichaam geweest dat Harold's lichaam was blijven willen, ook toen Vincent wist dat wat ze deden niet

anders was dan wat Lionel en Emmett hadden gedaan.

Het had hem verraden. Toen hij nee gezegd had, was het ja blijven zeggen. En toen er pijn was geweest, had het niet gewild dat die pijn ophield.

Vincent deed drie stappen het water in, tot het net boven zijn enkels stond.

Hoe verdronk je jezelf? Kon je sterven als je lichaam wilde leven?

Hoe had Lionel Johanson het gedaan?

Hij aarzelde.

Misschien moest hij omkeren. Een touw halen en dat om zijn polsen en enkels binden, zodat zijn armen en benen zich niet zouden verzetten.

Misschien...

'Vincent! Vince, wat ben jij...' .

Vincent draaide zich geschrokken om. Hij had gedacht alleen te zijn. Maar aan de waterkant, naast zijn kleren, stond Robin, in zijn nachthemd en op blote voeten, een klein, metalen kistje tegen zijn borst geklemd.

'Wat doe je? Wilde je gaan zwe...' Robin maakte zijn zin niet af. 'Kom uit het water,' zei hij.

Vincent bleef staan. Zijn gezicht moest verraden hebben wat hij van plan was.

'Hoe heeft Lionel Johanson het gedaan?' vroeg hij. 'Weet jij dat?'

Robin waadde de rivier in.

'Hij heeft een steen aan zijn been gebonden. Dat heeft Blake me verteld. Maar dat wil jij niet, Vincent. Niet echt.'

Robin stak zijn hand naar hem uit. 'Kom uit het water.'

Vincent aarzelde om zijn hand te pakken, 'Hoe weet jij dat ik. dit niet wil?'

'Omdat ik gisteren dacht dat ik hetzelfde wilde. Kom mee.'

Hij greep Vincent bij zijn schouders en trok hem naar de kant alsof hij al half verdronken was.

Vincent begon te rillen. Hoewel de zon scheen en het water maar tot zijn enkels gekomen was, voelde het alsof hij ondergedompeld was geweest in ijswater.

Robin gaf hem zijn kleren aan. Vincent wist niets beters te doen dan ze weer aan te trekken, hopen dat Robin niets meer zeggen zou, niets meer vragen zou.

We weten het allebei, dacht hij.

Hij was opgelucht toen Robin zich over het kistje boog dat hij op het gras achtergelaten had. Hij opende het, met zijn rug

naar Vincent toe, alsof het schatten bevatte die niemand mocht zien.

Pas nu vroeg Vincent zich af wat Robin hier deed en waarom hij gekleed was in niet meer dan een nachthemd.

'Waarom ben je niet op school?' vroeg hij. 'Ze zeiden dat Matrone...'

Robin lachte, althans het klonk als een lach. Vincent kon zijn gezicht niet zien en was er niet zeker van.

'Ze vertelden me dat ik beter ben. Gezond genoeg om naar huis te gaan. Voorgoed. We worden van school gestuurd, Blake en ik.'

Hij stond op, zijn armen vol papier. Brieven, zag Vincent. De dubbelgevouwen velletjes trilden in de bries als de vleugels van witte insecten. Robin liet ze vrij boven de rivier. Ze dwarrelden omlaag en landden op het water, waar de geschreven woorden oplostten in zwarte inktvlekken, net voor het papier naar de bodem zonk.

Vincent wist wie deze brieven geschreven moest hebben en waarom Robin ze bewaard had, tot vandaag. Maar wat hij niet wist, waar hij zelfs niet naar kon raden, was wat erin gestaan moest hebben: dreigementen of de meest bedrieglijke, overtuigende liefdesverklaringen, of misschien wel allebei.

Robin bleef aan de waterkant staan. Zijn handen waren

leeg, op één envelop na, die hij dubbelvouwde en weer gladstreek, alsof hij niet kon besluiten wat ermee te doen.

Gooi het weg, wilde Vincent zeggen, wat het ook is.

Maar ook Robin scheen moeite te hebben zijn offer aan de rivier te brengen. Hij opende de envelop en wierp een blik over zijn schouder, kort en schuw en, zoals Vincent dacht, schuldig. Hij keek zoals Harold gekeken had.

'Wat heb je daar?' vroeg hij.

Robin aarzelde. Toen draaide hij zich om en stak hem de envelop toe.

Vincent opende hem en vond een portretfoto afgedrukt op karton, van een jongen in zijn schooluniform. Van Blake Benedict in zijn schooluniform. Hij schudde de foto uit de envelop en las de woorden op de achterkant, in Blakes handschrift: Voor mijn makkertje Robin.

Hij had het bewaard, dacht Vincent, als een aandenken. Alsof hij zijn vriend was. Alsof hij van hem hield.

Hij wilde de foto verscheuren, maar Robin leek zijn gedachten te kunnen raden en gaf hem de kans niet. Hij trok het portret uit zijn hand.

'Het is maar een foto,' zei hij.

Ja, dacht Vincent, maar het is een foto van hém.

Hij volgde Robin die Blakes aandenken bij de overgebleven schatten in het metalen kistje opborg. Voor hij het deksel sloot, zag Vincent iets wat niet kon bestaan.

Pan liet zich niet vangen in een schaaapsschedel.

Hij Het zich zeker niet vangen in de roestige, rammelende schatkist van een schooljongen.

Maar hij twijfelde niet aan wat hij had gezien.

Jullie waren het!

Tims verhaal. Een jongen. Een jongen met hoorntjes. Het waren er twee.

De hoorns die Tim verwond hadden, had hij in Robins kistje gezien.

'Het is jullie schuld dat Tim...'

'Niet onze schuld, zijn schuld!' Robin sprong op, het kistje onder zijn arm. 'Hun schuld! Kom mee.'

'Waarheen?' vroeg Vincent.

Robin gaf hem geen antwoord, maar trok hem mee, terug naar Elms Wood. 'Ik zal je alles vertellen. Wat kan mij het schelen. Na vandaag zal ik jou nooit meer zien en jij mij ook niet. Kom mee.'

Vincent keek om, naar het riet dat langs de rivier fluisterde met de stem van Syrinx, en misschien ook die van Lionel

Johanson, en dat hem wilde laten beloven dat hij terug zou komen, spoedig, wanneer hij werkelijk helemaal alleen zou zijn.

Vincent beloofde niets, zelfs niet in gedachten.

Eens, als het water hem weer zou roepen, zou hij terugkeren. Maar 'eens' was niet vandaag.

Nu volgde hij Robin, tussen de bomen van Elms Wood, om te begrijpen wat hij nu wist.

XXVII

De beslissing

Vincent en Robin hadden met hun handen een gat gegraven in de vochtige aarde tussen de wortels van de kersenboom. Nu stonden ze naast elkaar bij de kuil. Vincent veegde zijn vingers af aan zijn broek. Hij keek naar Robin die het metalen kistje opende, eerbiedig, alsof ze iets begraven gingen wat ooit had geleefd. Robin bukte zich en gooide een handvol scherven in de kuil.

'Die heb je van Blake gekregen, hè?' vroeg Vincent.

Robin knikte. 'Ja, voor elke keer dat we... je weet wel. Scherven brengen geluk, zei hij.'

Vincent probeerde zich voor te stellen wat hij zich na de afgelopen nacht zoveel gemakkelijker kon voorstellen. Blake en Robin, hij en Harold, Robin en Blake...

'Je zult hem na vandaag nooit meer zien,' zei hij hard.

'Weet ik.' Robin haalde ook de hoorns uit het kistje. In het daglicht zagen ze er teleurstellend gewoon uit: twee spitse geitenhoorn-tjes, aan elkaar geknoopt met touw. Een jongen had ze kunnen dragen, om op Pan te lijken, zonder Pan te zijn. Robin wierp ze bij de scherven in de kuil. 'Ze zeggen dat dat het beste is. Misschien hebben ze wel gelijk.'

Als laatste legde hij een wijnfles in het gat, half leeggedronken, met een krans van verlepte bloemen om de hals. 'Misschien was het wél onze schuld... dat wat er met Tim is gebeurd... maar het was niet gebeurd als de dingen hier anders geweest zouden zijn, hier op Elm, bedoel ik... Als Husher niet...'

Hij keek de open plek rond, waar alle scherven en geheimen al door de jongens opgegraven waren. 'Er was niets gebeurd als hij zich niet met ons was gaan bemoeien! Blake heeft het me verteld, hoe hij Lionel apart genomen heeft voor een gesprek "van man tot man" en hoe hij dreigde alles aan het Hoofd te vertellen, en aan zijn ouders... van Lionel en Emmett. Om hem te helpen, zei hij, om hem terug op her juiste pad te brengen. Dat is hoe hij het noemde: hem helpen. Door hem aan iedereen te verraden! Nou, Lionel, die ging nog liever... die ging nog liever dood! En toen vertelde hij, Husher, ons dat het beter was te sterven dan te zondigen! Terwijl het zijn schuld was dat Lionel... dat Lionel...' Zijn stem stakte. Vincent zag hem zijn vuisten ballen.

'Husher zal vast niet gewild hebben...' zei hij.

'Hoe weet jij wat hij wil?' vroeg Robin fel. 'Hij is een leraar. Begrijp jij iets van leraren? En begrijpen ze iets van ons? Geloof jij dat ze nog weten hoe het is om...' Hij aarzelde en zei het toen luid. '... dingen te willen? Denk jij dat ze ooit... of dat ze nog wel eens...'

'Nee,' zei Vincent. Daar wilde hij niet eens aan denken.

'Blake zei dat we ons niets van hen hoefden aan te trekken. Dat ze niet aan onze kant stonden. Dat als we naar het bos gingen en onze eigen gang zouden gaan, dat ze dat echt zouden haten.' Robin strooide een handvol aarde uit over de schatten in de kuil. Er verscheen een lachje op zijn gezicht 'Dat we iets moesten doen wat ze zouden haten.'

En hij vertelde Vincent hoe ze, Blake en hij, elke avond gewacht hadden tot het donker was en Elm sliep, om het leven te leven dat saters leefden, diep in de bossen.

'We sloten weddenschappen af. Dan zei de één dat hij iets zou durven en de ander zei van niet en dan deden we het.'

Blake had uit de voorraad van de leraren flessen bleke Franse wijn gestolen, die ze in gouden Griekse mede omgetoverd hadden door er lepels honing door te roeren. Robin had Blakes durf beantwoord door hun glas met een takje dollekervel in een gifbeker te veranderen.

'We gaven het aan de schapen, voor we het zelf probeerden. Nou, die gingen er niet dood van, ze werden alleen maar een beetje gek. En toen we dat wisten, dat Husher daar ook over gelogen had, durfden we steeds meer. We riepen Pan.'

'Hoe?' vroeg Vincent, maar hij kende het antwoord al: de muziek.

'We speelden op de panfluit, die panfluit die Blake gemaakt had. En door...' Robin keek naar hem, om in te schatten wat hij wel en wat hij niet wilde horen.'... andere dingen. Waanzin. Krankzinnigheid, noemt Husher het. Daar lok je Pan mee. Hij was er die nacht dat Tim ons vond. Of dat dachten we. We waren gek. We dachten... ik weet niet wat we dachten... dat hij een leraar was of zo... We vlogen allebei op hem af... en... ik kan me niet meer herinneren wat we gedaan hebben...'

Robin wreef zich over zijn armen, alsof hij het koud begon te krijgen in zijn nachthemd.

'Gisteren was ik bang,' zei hij. 'Bang dat het toch waar was wat Husher had gezegd, tegen Lionel en Tim. Dat ik slechte dingen had gedaan. Dat mijn ouders vreselijk kwaad op me zouden zijn als het uitkwam. Daarom heb ik te veel dollekervel gegeten. Om gek te zijn. Om niet meer te hoeven denken.'

Vincent knikte. Dit begreep hij. Dit was het eerste wat hij begrijpen kon.

'Ik wilde niet meer hoeven kiezen, snap je, Vince, tussen goede en slechte dingen. Ik weet niet wanneer ik iets goeds doe of iets slechts. En ik kan het aan niemand vragen, want dan worden ze boos. Kijk maar naar Husher...'

'Misschien probeert hij ons enkel te helpen...' zei Vincent voorzichtig. Hij wilde niet helemaal alleen zijn. Als Robin wegging en Claude Husher zijn vriend niet meer was, zou er niemand zijn die het begrijpen zou. Of hem zou redden als hij op een dag toch naar de rivier zou luisteren.

Hij zocht naar woorden die konden beschrijven hoe het was geweest om te verdwijnen in de kolkende chaos van liefde en afkeer en angst, pijn en verwarring, en door dat alles heen genot, die Pan was. Hij wist geen woorden te vinden waar hij zich niet voor schaamde.

Maar ook als hij niemand ooit iets zou vertellen, dan zou er elke dag nog Harolds gezicht zijn dat hem aan de schaamte zou herinneren.

'Husher moet gezien hebben dat ze het moeilijk hadden, Lionel en Tim... en hij wilde met hen praten...'

'Husher heeft hen enkel bang gemaakt, als dat helpen is!'

Hij hoeft mij niet bang te maken, dacht Vincent, dat ben ik

al. Maar stel dat Harold nu ook eens bang zou worden... Zo bang dat hij hem nooit meer zou durven aanraken...

Hij schrok van die gedachte. Zou hij zijn vriend echt willen verraden? Zijn beste vriend?

Maar juist omdat Harold zijn beste vriend was geweest, deed wat er vannacht gebeurd was zoveel pijn.

Ik ga naar Husher toe, nam hij zich voor. Ik zeg hem dat hij met Harold moet gaan praten. Dat Harold geholpen moet worden. Harold. Niet ik. En het maakt niet uit hoe.

Maar Lionel wilde dood toen Husher met hem gepraat had, fluisterde een stemmetje in hem. En Tim... wil je dat Harold zoals Tim-mie wordt?

Zeg me wat ik moet doen.

Wie kan ik nog vertrouwen?

'Niemand helpt ons,' zei Robin. 'Als we geen problemen maken en onze mond houden, denken ze dat het goed gaat, de leraren. En als je wel problemen maakt, sturen ze je van school. Lekker makkelijk.'

In de verte luidde de klok van Elm één uur.

'Ik moet terug,' zei Robin. 'Om half twee zetten ze me op de trein.'

'Rot voor je...' zei Vincent afwezig.

'Och...' Robin haalde zijn schouders op. Je moet maar zo denken, ik hoef nooit meer naar school. Als je geschorst bent, wil geen enkele andere school je meer hebben. Maakt mij niet uit. De dingen zijn simpeler als je van school bent. Je verlooft je met een meisje en dan trouw je, net als iedereen.'

Ja, maar dat duurt nog zo lang, dacht Vincent. Nog meer dan vijfjaar. Vijfjaar vol bange nachten en scheve, schuldbewuste blikken van Harold.

Vijfjaar. Het leek hem langer dan eeuwig.

'Wacht!' riep hij naar Robin, die al naar het bospad was gelopen. 'Ik ga mee terug naar school.'

Husher zou om kwart over één klaar zijn met zijn lunch. En Vincent had hem iets te vertellen...

XVIII

Nooit meer bang

De zon ging onder boven Elms Wood. Vincent zat voor het raam van de leerlingenkamer met een leeg vel papier op zijn schoot. Van achter het gordijn keek hij toe hoe de jongen de koets in stapte die gisteren Blake en Robin naar het station had gebracht.

Harold keek niet om en al helemaal niet omhoog. Die laatste snelle, verwijtende blik, waar Vincent bang voor was geweest, bleef achterwege. Jouw schuld, zou die blik gezegd hebben. Jouw schuld, Vincent Farley.

'Nee, jouw schuld,' zei Vincent zachtjes.

De koetsier klom op de bok, klakte met zijn tong en de koets rolde de oprijlaan af, alsof het heel gewoon was dat vrienden weggingen en nooit meer terugkwamen.

'Verrader.'

Vincent draaide zich om, om te zien wie dat woord gefluisterd had. Het had Nathaniel kunnen zijn, of Emmett. Het deerde hem niet. Ze wisten dat ze hem niets konden maken. Zoals hij Harold verraden had, kon hij hen ook verraden.

Vincent boog zich weer over zijn tekenpapier.

Nu hoef je nooit meer bang te zijn, zei hij tegen zichzelf.

Hij pakte zijn potlood en begon te schetsen. Hij wilde bruidjes en bruidegoms tekenen, bloemen, trouwringen, witte duiven en harten. Al die mooie dingen die niets met Elm te maken hadden en alles met de toekomst.

Voor het raam van de kostschool die langzaam donker werd, tekende Vincent Farley gehoornde goden, jongens met kersenbloed op hun lippen en de andere spoken die opdoken in de stilte van zijn school.

'Ik hoef nooit meer bang voor jullie te zijn,' vertelde hij zijn papieren demonen.

Maar hij wist dat ze voor de rest van zijn leven zijn schaduwen zouden zijn.

Woordenlijst

Blood — Stoere, oudere jongen op een kostschool tegen wie iedereen opkijkt.

Lagerhuis — Onderdeel van het Engelse landsbestuur. Te vergelijken met de Nederlandse Tweede Kamer.

Prefect — Leerling die op een school de orde handhaaft.

Sater — Fantasiefiguur die eruitziet als een man met hoorntjes en bokkenpoten.